XXVIII. ÉVFOLYAM, 26. SZÁM. **Ára: 1,80 Ft** 1972. JÚNIUS. 29.

– Amíg megjavítják a hangszórót, szerződtettek egy zenekart...

KEDVES LUDAS!

KÉT JAVASLAT

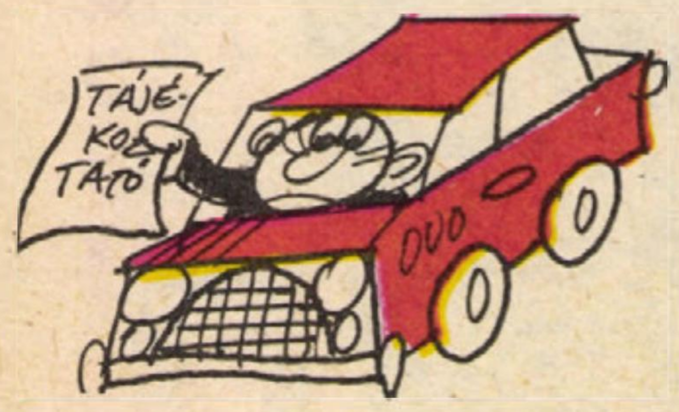
Az autó után adót kell fizetni. Ezt illik tudnia minden nagykorú magyar állampolgárnak.

Az iskolában ugyan nem tanítják, a sajtó erre vonatkozó cikkei könnyen elkerülhetik az ember figyelmét, de ez nem kifogás, illik tudnia. Különösen annak, aki kocsit vásárol.

Mit csinál hát az illemtudó újdonsült kocsitulajdonos?

Elmegy a kerületi Tanácsba, ahol a portán — érdeklődésére — átadnak neki egy sokszorosított Tájékoztatót (ingyen!), amely szól „az új gépjárművel rendelkezők adóügyi kötelezettségeiről."

Kérdezem, miért nem lehet ezt a díjmentes Tájékoztatót minden kocsivásárló kezébe nyomni?

*

A televiziókészüléket be kell jelenteni a Postának, mert utána díjat kell fizetni. Ezt illik tudnia minden nagykorú magyar állampolgárnak.

Az iskolában ugyan nem tanítják . . . stb. (Mint fönt!)

Az illemtudó újdonsült tévétulajdonos elmegy a postahivatalba, ahol közlik vele, hogy létezik erre a célra egy levelezőlap, amelyből ugyan pillanatnyilag nincs, de talán máshol. Végre sikerül szereznie egy díjmentes lapot, amelyet kitölt.

Miért ne lehetne a televíziókészülék vásárlójának átadni egy ilyen lapot?

*

Esetleg megkérdezhetnék az eladók (mind az autónál, mind a televíziónál), hogy „új tulajdonos ön?" — nehogy feleslegesen pazarolják a nyomtatványt.

S. L.

MIÉRT NINCS HELYJEGY, HA VAN HELY?

Június 12-én Pestre igyekeztem. Nagymányokon, ahol vonatra szálltam s a jegyet végig megváltottam (Dombóvártól gyorspótjegyet kértem), megkérdeztem, hol kapok helyjegyet? Azt felelték: majd a vonaton ad a kalauz. Dombóváron az átszállásnál volt egy kis időnk, sorban álltam a pénztárnál helyjegyért. Sajnálattal közölték, hogy már elfogyott. Mivel sietős volt az utam, mégis felszálltam a gyorsra, helyjegy nélkül. A kalauz e merész elhatározásomért 40 forint bírságot szabott rám, s utána megengedte, hogy tetszés szerint válasszak magamnak helyet. Mert *volt ülőhely bőven* a vonaton. Mindezek után nem értem, miért kellett nekem mégis ilyen drága árat fizetnem érte?!

Kriszt Mátyás, Aparhant

ANGOL NYELVTUDÁS — KONSUMEX MÓDRA

Barátommal és Gyuri fiával utazom az autóbuszon. A gyerek egyszerre csak megrántja az apja karját, a mellettünk álló hölgy kezében levő műanyagzacskóra mutat, és odasúgja:

— Nézd, apu, micsoda szamárság!

A műanyag zacskón a következő felirat olvasható:

KONSUMEX
SHOP FOR
DIPLOMAT'S

Hát ez bizony — enyhén szólva — tényleg csacskaság.

Gyuri meg is magyarázza, miért:

— Azt akarják közölni, hogy: *bolt diplomaták számára,* ez angolul: *shop for diplomats.* Lehet úgy is mondani, hogy *diplomaták boltja,* ezt meg úgy kell írni: *diplomats' shop.*

— És mit jelent az, ami a zacskóra van nyomtatva? — vizsgáztatom Gyurit.

— Értelmetlenséget. Azt, hogy *bolt számára diplomatának a* . . .

Gyuriról annyit: most fejezte be a hetedik általánost, és másfél éve, heti két különórában tanul angolul.

A Konsumexet viszont, úgy gondolom, nem kell bemutatni. Tudjuk róla, hogy nagy külkereskedelmi vállalat. A külkereskedelemnek pedig az egyik legfontosabb nyelve az angol.

(h. e.)

MINDENKI KERES VALAMIT

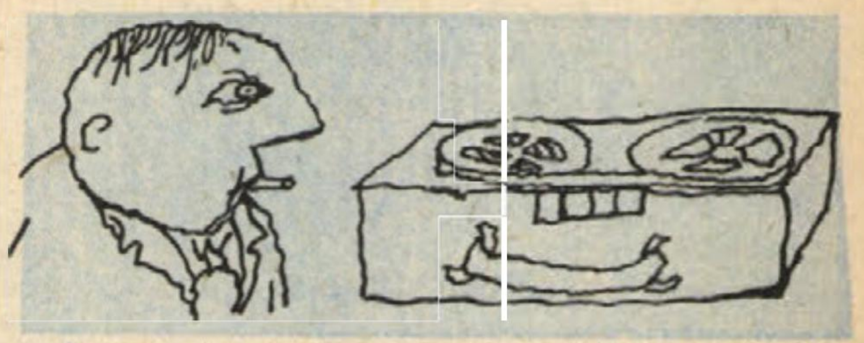
Gyönyörű új ÁBC áruházunk van, nagy baj azonban, hogy kevés zacskós tejet kapnak, s nem tudják a vevők igényeit kielégíteni. Különösen szombaton folyik nagy tülekedés a zacskós tejért, s megesik, hogy a nyitás után öt perc alatt szétkapkodják a készletet. Több zacskós tejet kérünk, a kisgyermekes anyák nevében:

Attomyr Nándorné
Szigetszentmiklós

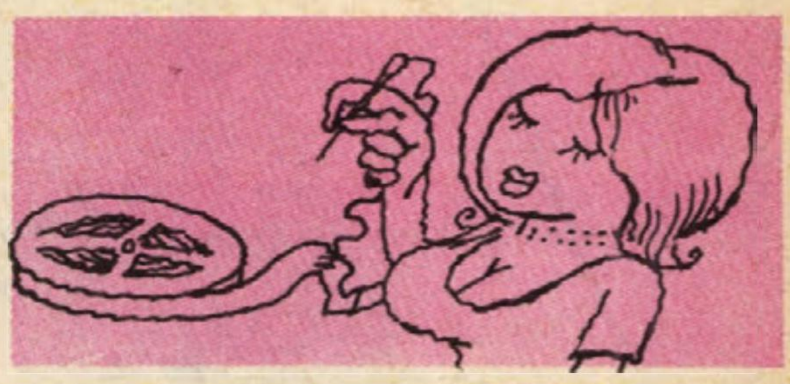
MK—22-es kazettás magnetofonom van, a sok használat következtében a kazetta ajtaja elkopott, majd eltört. Sajnos, sehol sem tudok helyette másikat kapni. A Gelka sem tud segíteni a bajomon. Hát akkor ki tud?

Péter Ferenc
Kistarcsa, Lőcsei út 14.

Nem kapok magnószalag-ragasztót sehol. Mindenütt azt mondják: kifogyott, nem tudják, mikor kapnak újra. Mit kezdjek addig is a szakadt magnószalagokkal? Varrjam össze tűvel, cérnával?

Sárvári Jánosné
Bp. VI., Rippl-Rónai u. 23.

Van egy petróleumfőzőm, amely két év óta egyik legnélkülözhetetlenebb eszköze háztartásomnak. A főző üvegtartálya pár hónappal ezelőtt megrepedt, s nem tudok másikat szerezni helyette. Szívesen vennék egy komplett, új petróleumfőzőt, de azt sem kapok sehol. Mit tegyek?

B. Farkas Lajos
Sajónémeti

ROSSZ UTCA — POROS UTCA

1

Márciusban szóvátettük, „Sáros cipőben" című cikkünkben, hogy a III. kerületi Sereg utca irányában haladó gépkocsik tengelytörő utakon járnak.

Hónapok teltek el azóta, de a III. kerületi Tanács nem válaszolt és nem intézkedett. Az utak állapota azóta még inkább rosszabbodott.

Joggal írják tehát az utca lakói, intézkedést sürgető levelükben: „Az évtizedek óta tapasztalt közömbösséget nehezen emésztjük meg."

2

Cinkotán, a Jövendő utcai óvodások arról panaszkodnak, hogy hangzatos nevű utcájuk egyszeriben portengerré változik, ha végighalad rajta egy teher- vagy személygépkocsi. Az apróságok szeme-szája megtelik porral, szeméttel.

Az utca portalanító olajozása érdekében már történt jegyzékváltás az óvoda és a XVI. kerületi Tanács között, és ebből kiderült; a jövő megoldja a problémát.

A 65 gyermekpalántának azonban az a kérése, hogy a Tanács a Jövendő utca portalanítását ne bízza a jövendőre és a nyári portalanítás érdekében idejekorán intézkedjék.

(f. i.)

AMIT MEGNYERTEM A MÁV-ON, ELVESZTETTEM A RÉVEN

Az alsógöd—szigetmonostori rév menetrendjére mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy az utazóközönség kényelmét szolgálná. Néhány példa:

A vonat Göd-Alsóra 13 óra 59 perckor, illetve 14 óra 31-kor érkezik meg, a komp Göd-Alsóról 14.10-kor, illetve 14.45-kor indul.

Az első esetben 11, a másodikban 14 perc áll az utasok rendelkezésére, hogy a kompot elérjék. Tudnivaló viszont, hogy a vasútállomástól a révig az út jó negyedórát tart. Mire az első vonattól a komphoz érnek az utasok, az éppen félúton van a Duna közepén Szigetmonostor felé; a másodiktól is csak úgy érik el a kompot, hogyha a révész jóindulatúan vár egy-két percet az előírt indulási idején túl. Ellenkező esetben jó félórát kell várni.

Hiába gyorsította tehát a MÁV a vonatokat (a szobi vonal villamosításával), a réven elvesztik a szigetmonostori utasok az így nyert időt.

H. P.
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

Bírálatukra válaszolva közöljük, hogy a „Presso tejport" az irányításunk alá tartozó Hajdú megyei Tejipari Vállalat gyártja és hozza forgalomba. A jelenlegi kapacitás — napi 80 000 darab — nem fedezi a fogyasztói igényeket, ezért intézkedéseket tettünk újabb csomagológépek beszerzésére. Az ellátás folyamatos biztosítására előreláthatólag 1973 elején kerülhet sor.

Tejipari Vállalatok Trösztje

A „Vásárhelyi sétatéren" című cikkben bírálattal illették Béke éttermünket. Ennek kapcsán vizsgálatot indítottam, és megállapítottam, hogy a cikk írója által felvetett tények igazak. Azt a felszolgálót, aki tettleg bántalmazta a vendéget, a legsúlyosabb büntetéssel, a vállalattól történő fegyelmi úton való elbocsátással büntettem.

Köszönettel vettük a cikkíró jogos kritikáját, és bízunk benne, hogy tett intézkedésem javítani fogja nemcsak a Békében, de a többi üzletünkben is a felszolgálók magatartását.

Szabó József,
a Csongrád megyei Vendéglátó Vállalat igazgatója

CSENDÉLET BELFASTBAN

Erdei Sándor rajza

A SZELLEM HANYATLÁSA

Az emberiség igazi szellemóriásai, akik hosszú életet értek meg, mint Tolsztoj, Einstein vagy Shaw, öregkorukra is megőrizték teljes szellemi és fizikai frisseségüket. Nos, ha ez valóban így van, akkor én már valószínűleg nem leszek szellemóriás. A napokban, egy este, a következőket észleltem.

Aznap délután kaptam egy detektívregényt. Akitől kölcsön kaptam, azzal a kísérőszöveggel nyújtotta át a könyvet, hogy az elmúlt huszonöt év legpompásabb, legizgalmasabb detektívregénye. Ő pedig ért hozzá, mert három nyelven falja-bújja ezt a fajta szórakoztató irodalmat.

Egész délután spóroltam az esti olvasásra, majdhogynem készültem rá. Korán megvacsoráztam s gyorsan az ágyba bújtam, magam mellé készítve a lebilincselő könyvet, egy hamutartót és a legkitűnőbb szivarjaimból is néhány válogatott példányt. A halmozott élvezetekhez tartozott, hogy még a telefonomat is kikapcsoltam, tehát óriási, zavartalan programnak ígérkezett az olvasás, hanyattfekve és szivarozva.

Úgy kezdődött a könyv, már az első oldalon, hogy a fülem is kétfelé állt a boldogságtól: három női hullát találnak, levetkőztetve, a város három különböző parkjában, egyidőben. A parkok kezdőbetűiből egy negyedik park neve olvasható ki...

A könyv tizennyolcadik oldalán egy fiatal lány siet át ezen a negyedik parkon. A ködös estében hirtelen megvillan valami a lány előtt... most, most!

De mi van velem? Miért nem lapozok?

Ez tisztára képtelenség! A következő oldalon nyilván a negyedik gyilkosság történik, és én mintha elbóbiskoltam volna!

Gyorsan lapozok egyet és nagy erőfeszítéssel olvasom, hogy egy rémületes alak jelenik meg a fiatal nő előtt, egész arcát géz-álarc borítja. A lány felsikolt és...

És? És aztán? Mi van aztán? Úristen, mi van aztán?

Hát miért nem olvasom már? Persze, mert lehunytam a szememet, csukott szemmel nem lehet elolvasni, hogy mi történik! De miért van a szemem behunyva?

Ez képtelenség! A nőt még ebben a bekezdésben meg fogják gyilkolni és nekem leragad a szemem. Ki érti ezt?

Nagy erőfeszítéssel felkelek és iszom egy pohár vizet. Ez tűrhetetlen, itt fekszem egy isteni krimivel a kezemben és bóbiskolok! Én, aki valaha Proustot olvastam hajnalig, ahol hetven oldalon keresztül virágot kötözött egy sápadt leányka. Ezt olvastam én frissen, hajnalig, hogy a leányka ujjai hogyan kötötték csokorba a virágot. Ezt a leányt pedig mostan öli egy fantom, és én belealszom magamat a gyilkosságba!

Állati jó könyv! Szuggerálom magamat, rágyújtok az elaludt szivaromra és fellapozom a könyvet. A rémült leány futni kezd, majd elfárad és eltakarja az arcát...

De nekem miért van eltakarva az arcom?

Felriadok: a könyv fekszik az arcomon, az elmúlt huszonöt év legizgalmasabb ponyvaregénye! A kezemből csöndesen az arcomra csúszott, én meg ott szunyókálok alatta! Én, aki valaha hajnalig olvastam Joyce-ot, ahol nyolcszáz oldalon ment egy folyosón végig a regény hőse és a folyosón nem is volt semmi látnivaló.

Még csak a tizenkilencedik oldalán tartok a csuda izgalmas könyvnek, pedig megígértem a barátomnak, hogy holnap visszaviszem. Persze, hogy megígértem, ki nem olvasott még ki egy remek detektívregényt egyhuzamban? Az ember az ilyesmit le sem tudja tenni.

Persze, ha a lábaimat felhúzom a takaró alatt, akkor a könyvet nem is kell fogni, odatámasztom a térdemre. Tágra meresztem a szememet és olvasok tovább! A leány egyetlen sikolylyal... most egy férfinév következik... aztán...

Én, aki azelőtt hajnalig...

De hát miért?

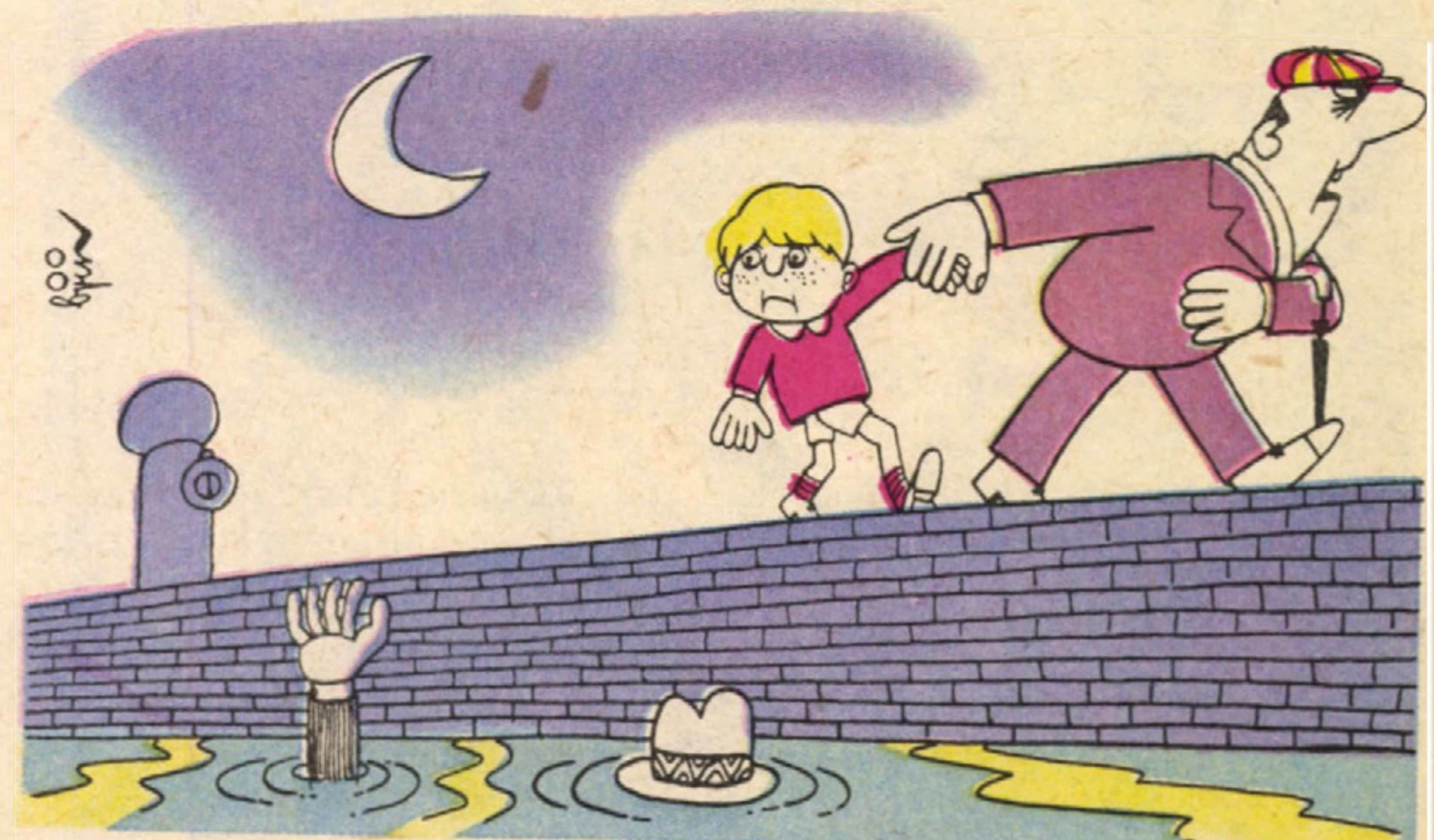
Mostan azzal próbálok lelket önteni magamba, hogy gyanúperrel élek: lehetséges, hogy nem is rajtam vesz erőt a szellemi hanyatlás, hanem a detektív-történeteken?

Somogyi Pál

ELSŐSEGÉLY

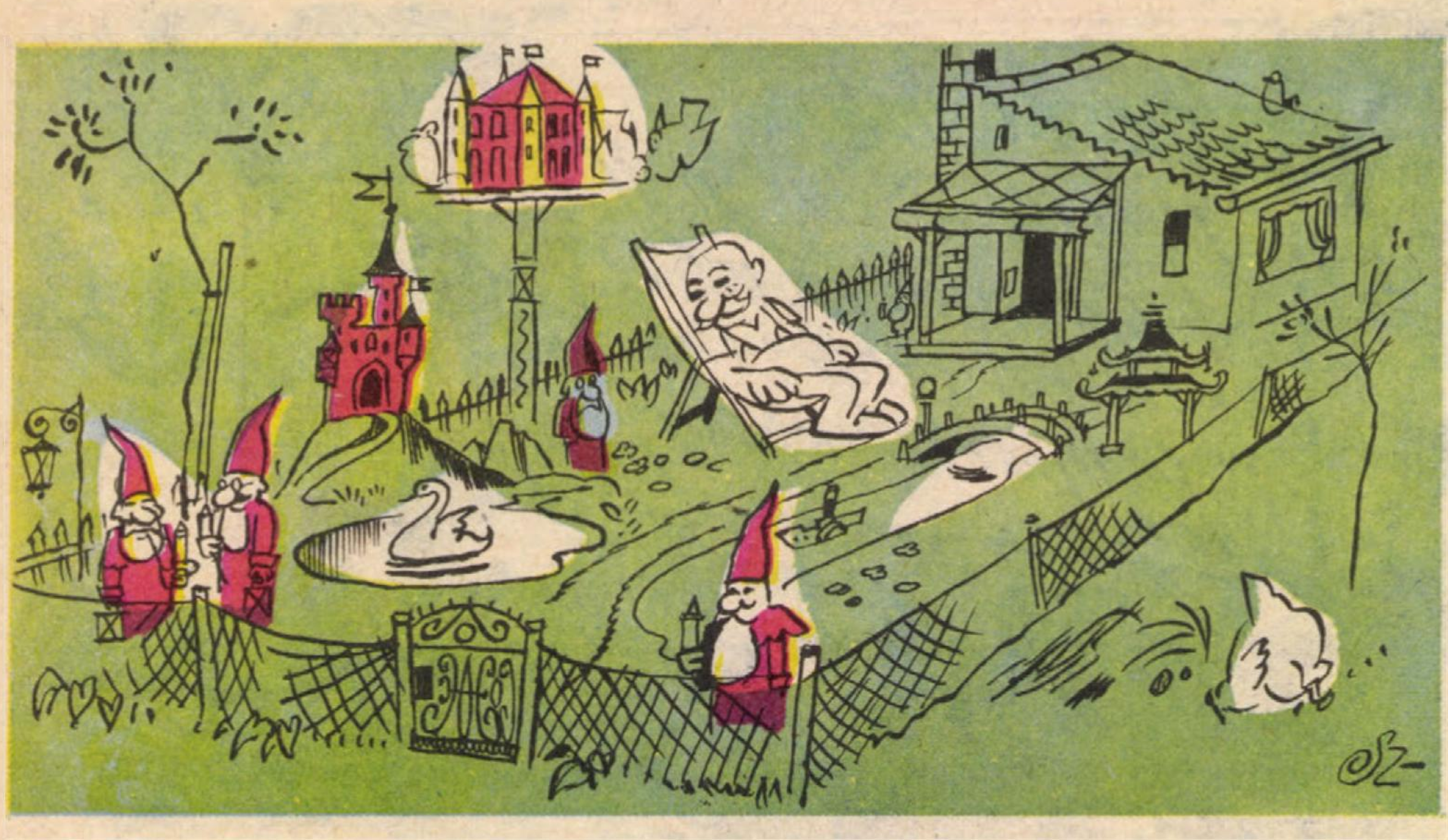

TÜRELMETLEN ATYA

– Hagyd abba a folytonos kérdezősködést, fiacskám! Fogalmam sincs, ki az a bácsi a vízben...

ÉLETMŰ

VASÁRNAP

– Választhatsz, mi ér neked többet? Egy rossz meccs, vagy én?!

NEM „KÉK FÉNY"-TABLÓ

Ilyenkor, június táján, mindig végig böngészem a kirakatokban elhelyezett érettségi tablókat. A tanári kar tagjai szinte személyes ismerőseim. Először rendszerint őket veszem szemügyre. Megfigyeléseim szerint a férfi tanerők évenként egy esztendővel idősebbnek látszanak, a tanárnők viszont minden évben egy esztendővel fiatalabbnak. Bevallom, én már arra gondoltam, hogy csak a tanárokat fotózzák évente, de egy — e tárgyban járatos — szakember felvilágosított, hogy feltevésem merőben téves: a tanárnőket is minden évben lefényképezik, ehhez a gyerekek ragaszkodnak. Ezek szerint tehát a tanárnőkön nem látszik annyira az idők vasfoga, mint a tanárokon.

Akárhogy is van ez, annyi bizonyos, hogy a diákok az érettségi tablón minden évben újak. Nagy örömmel nézegettem őket, a lányokat, fiúkat, és ha emlékezetből összehasonlítom az előző évi érettségizőkkel, mindig az újabbakat látom érettebbeknek. Különösen a lányokat. Csinosak, jól ápoltak, szépek, pedig náluk még csak gyanakodni sem lehet arra, hogy néhány évvel korábbi fényképük került volna az érettségi tablóra. A fiúk olyanok, mint amilyenek 18 évesen lehetnek: büszkék, mintha ebben a pillanatban lépték volna át a férfikor küszöbét.

Böngészéseim során már eddig is sok ötlettel találkoztam a tablók formai megoldásában. Jól szórakoztam a rejtjeles rajzokkal, algebrai vagy matematikai ábrákkal teletűzdelt tablókon; láttam olyan tablót is, amelynek hátterében Budapest látképének egy-egy részletét montírozták a kartonra; sőt, alkalmam volt megcsodálni egy olyan érettségi tablót, amelyen a diákok nyaktól lefelé — alakjuknak és alkatuknak megfelelően — karikatúra törzset viseltek.

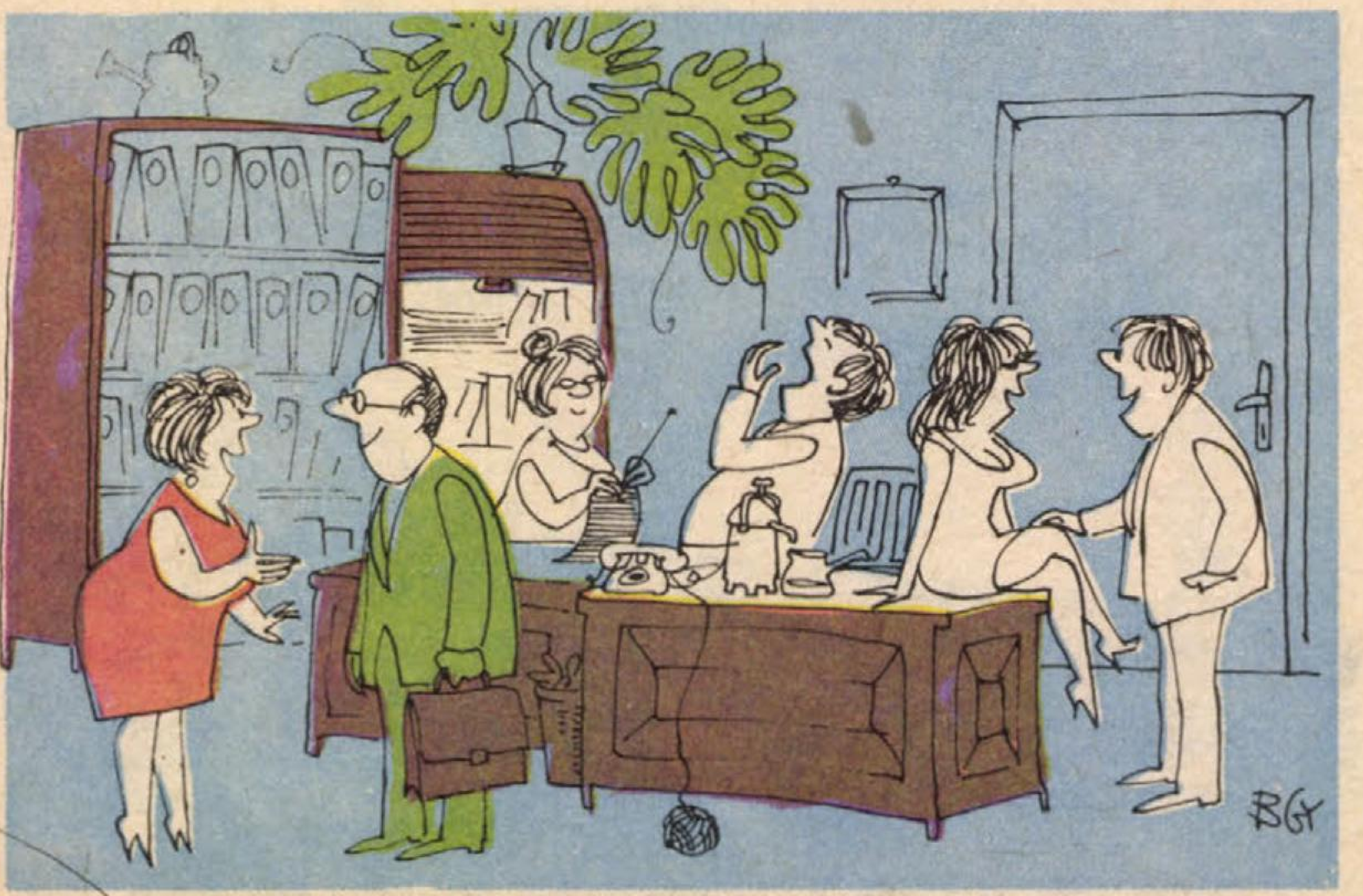
Évről évre jól szórakoztam a tablókon és örültem a sok új diák-ötletnek, fantáziának és újításnak. Ezek után tessék elképzelni, milyen rosszul esett nekem, hogy a Mártírok útján, ott, ahol a 12-es a Szász Károly utcánál megáll, a fiatalok, a középkorúak, és az idősebbek egyaránt rosszalló megjegyzést tettek egy tablóra. A II. Rákóczi Ferenc gimnázium idén érettségizett növendékei ugyanis szokatlan ötlettel gazdagították a tabló „művészetet", s meglepték vele a járókelőket, és nyilván a tanáraikat is. A maturálók mindegyike nem a szokásos egy-egy, hanem két-két felvétellel szerepel a tablón. Az egyik fénykép oldalról (profilban) ábrázolja a lányok és fiúk arcát, a másik elölről. (Oldalról fehér garbó, blúz vagy kabát, elölről fekete, hogy nagyobb legyen a kontraszt!)

„Rémes" — mondja egy fiatalasszony a férjének — „Nálunk ilyesmi nem fordulhat elő." Gondolom, egy tanárházaspár beszélget mellettem. „Ízléstelen" — jegyzi meg a férj, és tovább mennek. „Így köröznek a Kék fényben" — súgja oda félhangosan egy fiatal lány a partnerének. A válasz: „Állati", és jókedvűen felugranak a várt tizenkettesre. „Úgy néznek ki, mintha a bűnügyi nyilvántartó részére fényképezték volna őket", szólal meg egy középkorú férfi, mire a másik így válaszol: „Higgye el, erről szó sincs. Láthatja, hogy ezek a kedves fiúk és lányok a tabló jobb felső sarkára felírták a fogadalmukat: „Találkozunk minden gyereknapon".

Hát persze. Gyerekek. De az biztos, hogy jóízlésből nem jelesre érettségiztek.

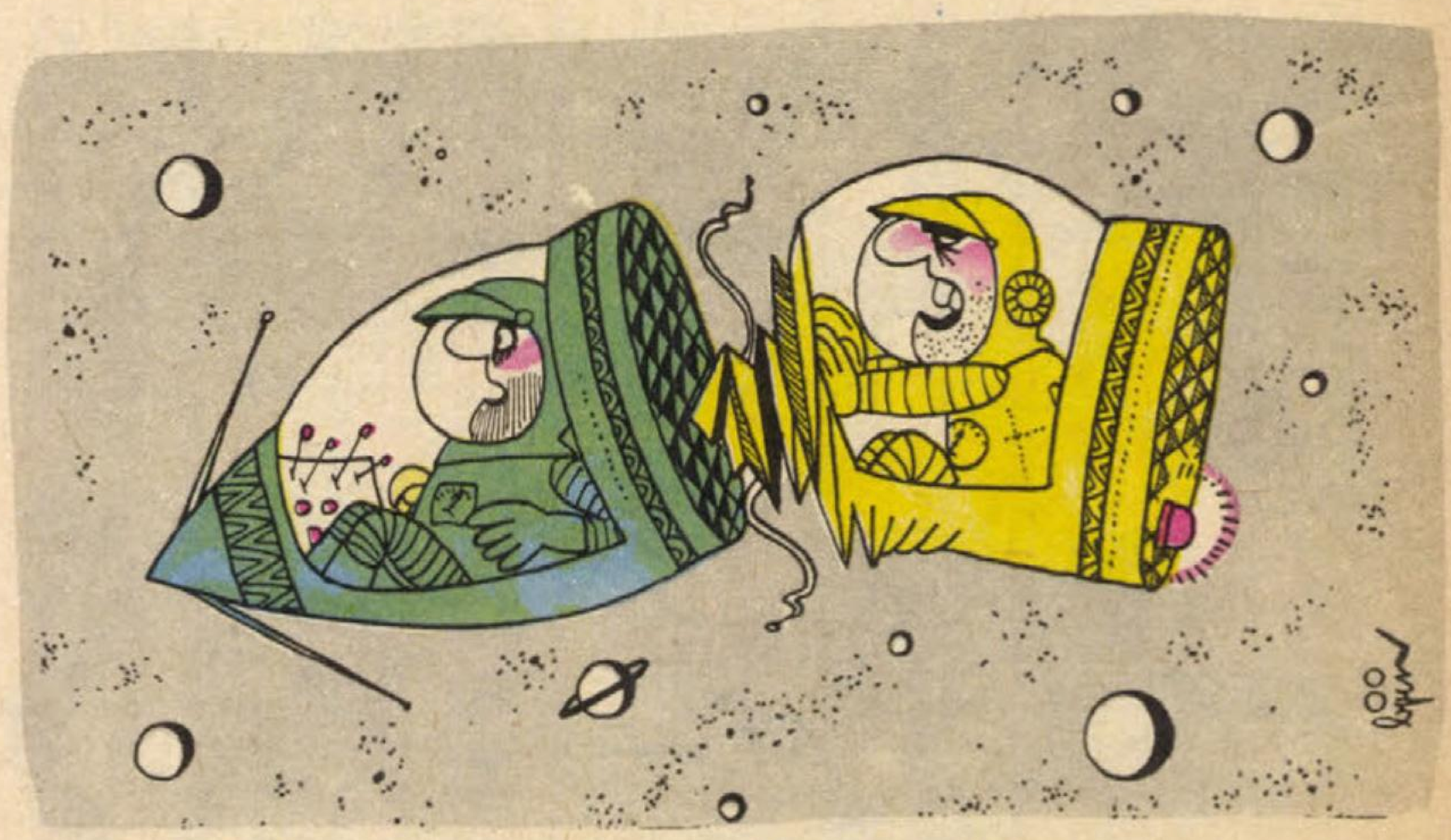
Földes György

HIVATAL

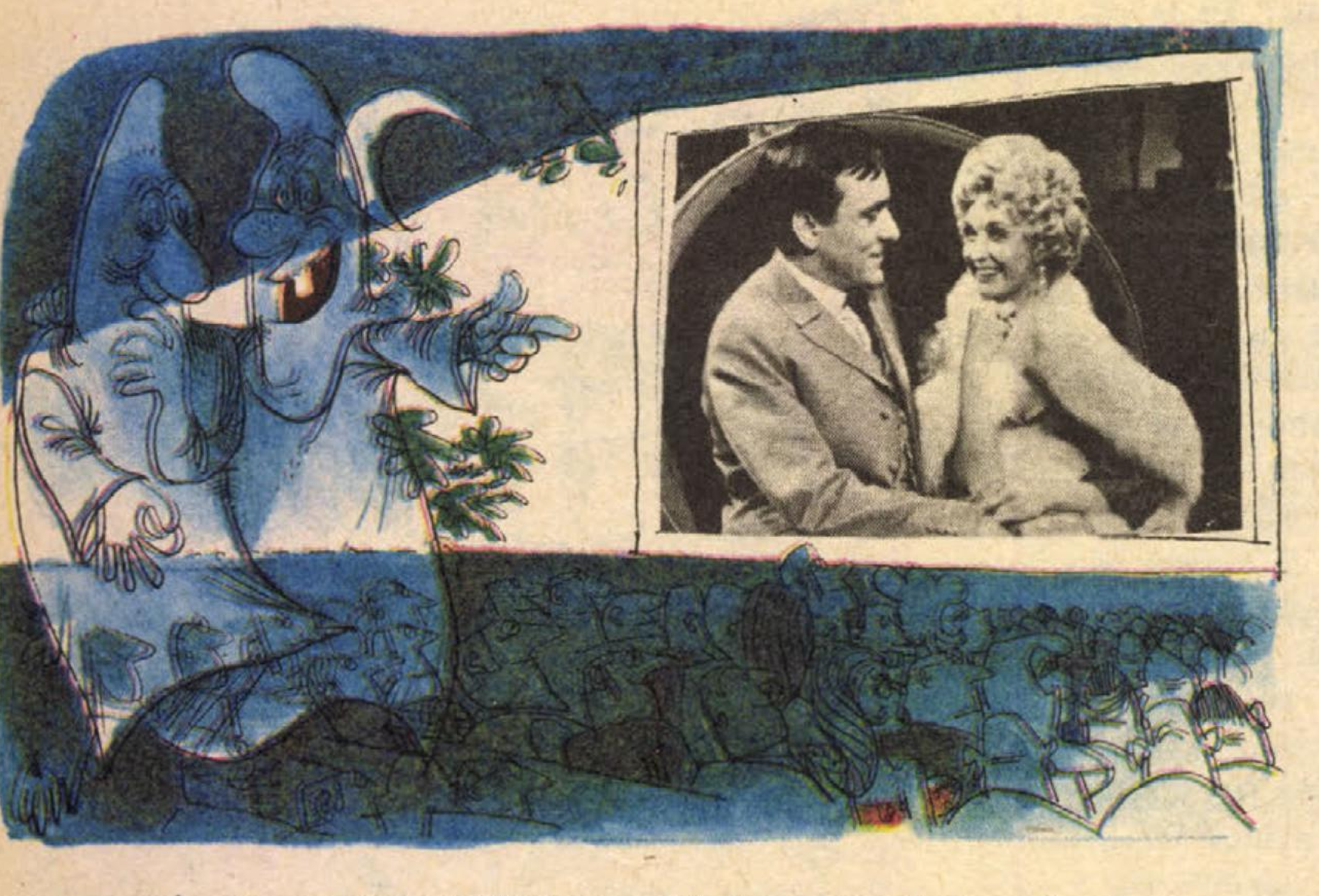
– Ma nincs szabad szombat, tehát csináltunk.

A KÖZLEKEDÉS JÖVŐJÉBŐL

– Már megint egy kivilágítatlan űrhajó!

ÜZLETIES SZELLEM

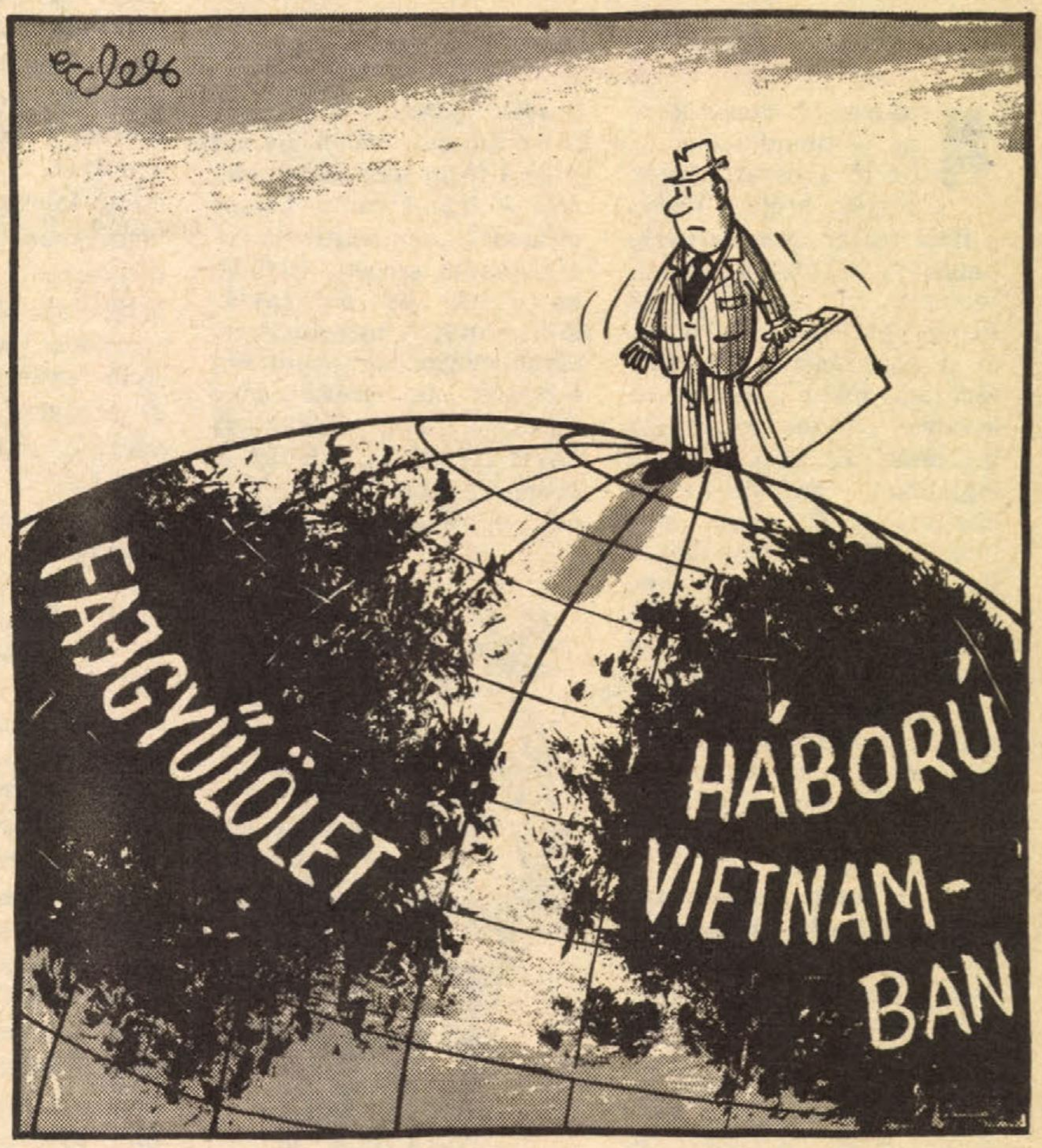

– A sógorom másodállásban vetítővászon itt a kertmoziban!...

A KÖNYVBARÁT

KÖRNYEZETVÉDELMI PROBLÉMÁK

(„Morning Star”, London)

Egy és más

1

Vajon hány mázsa borsót hány a falra valaki — mondjuk csak tíz év alatt —, aki hivatásához illőn szóvá teszi azt a sok-sok hibát, pongyolaságot, tévedést, ami sajtónkban, rádiónkban, televíziónkban naponta olvasható vagy elhangzik? — ezen tűnődtem a minap, amikor a rádióban a Csúcsforgalom című műsor kitűnő riportere megintcsak Osztyapenkónak nevezte a mártírhalált szenvedett szovjet parlamentert, akit — mint az szobrának talapzatán is olvasható — Osztapenkónak hívtak. Nem volna helyénvaló egy hős nevét helyesen mondanunk? Talán könnyebb kiejteni azt, hogy Osztyapenko, mint azt, hogy Osztapenko? Aligha. Hát akkor mi lehet a magyarázata annak, hogy egy olyan nagy nyilvánosságú lap, mint a Ludas (kb. kétmillió olvasóval), ennyit sem tud „elintézni”? A magyarázat — gondolom — körülbelül ez lehet: „Jó lesz így is, minek az a túlzottan gondos munka, más dolgom is van, mintsem hogy odafigyeljek arra, amit írok, beszélek”. Ez a szemlélet, ez a „jó lesz így is” nyilvánul meg ipari termékeink egész sorában is, melyek már hibásan kerülnek a vásárló kezébe. Hej, de sok pénzünkbe kerül ez a „jó lesz így is”!

2

Egy laptársunk joggal rója meg Wagner Richárdot, nem a nagy zeneszerzőt, hanem névrokonát, a kaposvári színművészt, amiért ezen a néven szerepel a világot jelentő deszkákon, s joggal tanácsolja neki, hogy vegyen fel más nevet, mert „ez a név évszázadok óta védett”. Nos, némi „odafigyelés” árán a jogos kritika pontosabb lehetett volna. Wagner Richárd halála óta még száz év sem telt el, neve tehát *évszázadok óta* nem lehet védett. (Egyébként remélem, hogy a megbírált művész hallgatott a jó tanácsra s azóta B. Wagner Richárd néven szerepel.)

3

„Sikeres vonatrablást hajtott végre Olaszországban egy banda...” — olvasom egyik napilapunk hírrovatában. Ha a vonatrablók szakmai közlönyében olvasnám e sikerről szóló hírt, nem szólnék egy szót se. Egy magyar lap azonban, mely a vonatrablást nyilván elítéli, jobban tette volna, ha a „sikeres” jelzőt elhagyja. Elvégre nem minden siker, ami fénylik.

4

Rokonszenves fiatal költő mutatkozik be irodalmi folyóiratunk legutóbbi számában. Verseivel a folyóirat belsejében, költői hitvallásával a fülszövegben. Ez utóbbiban értesülök arról, hogy „a hétköznapok ellen leginkább a szépség erejével lehet fölvenni a küzdelmet”. Ezt nem egészen értem. Miért kellene küzdenünk a hétköznapok ellen? Mit vétettek szegények? És ha — tegyük fel — sikerül legyőznünk a hétköznapokat, akkor minden napunk ünnepnap lesz?

Még csak az kéne!

5

Hölgyismerősöm meséli:

— A Váci utcában sétáltam, amikor hirtelen elfogott az éhség. Bementem tehát az édességboltba s kiválasztottam egy háromforintos árucikket s átnyújtottam egy tízforintost a kislánynak. „Nem tudok visszaadni” — közölte erre ő legnagyobb szomorúságomra. Már menni is akartam tovább, amikor a mögöttem álló vevő megszánt s így szólt: „Tessék várni, én csupa apróval fizetek!” Így történt, hogy az eladó huszonhárom forintnyi aprópénzhez jutott a szemem láttára, reményeim tehát megújultak. Újra nyújtottam a tízforintost. „Sajnálom — mondta —, nekem az aprópénzre szükségem lehet, ha valaki nagyobb összegért vásárol.” Erre mérgemben a panaszkönyvet kértem, mire viszont megkaptam a háromforintos csokoládét és hét forintot. Tanulság: szívós kitartással mindent elérhet az ember.

(t.)

LUCULLUSNÉ

Nem akarok panaszkodni — mondta Lucullusné a barátnőjének —, a férjem szépen keres, a fizetését az utolsó fillérig hazaadja... Mégse jutunk semmire... Csodálkozol? Pedig így van... Tudod, az a baj, hogy sokat, túlságosan sokat költünk a kosztra... Azok az örökös lakomák! És min lehet a legjobban spórolni? A koszton... De nem nálunk... Nálunk nem lehet. Ha megemlítem a férjemnek, Lucius Licinius Lucullusnak, hogy rengeteg pénz megy nálunk kosztra, rögtön a plafonon van... Pedig nem szemrehányóan mondom, vagy mit tudom én, ingerülten, ó, nem, csak csöndesen, halkan közlöm vele a tényt... Ha te tudnád, mit kapok én ezért! Hogy sajnálom tőle az ennivalót, hogy irigylem azt, amit megeszik, hogy éhen akarom veszejteni... Én... Én!

Hiába mondom neki kedvesen: senki sem akar téged éhen veszejteni, Lucius Licinius Lucullus. Örülök, ha jó étvágyad van, ha ízlik az étel, váljék egészségedre és nagyra nőj, én csak azt mondom, hogy rengeteget költünk a hasunkra. A lakomák sok pénzbe kerülnek. A pávatojásokat nem ingyen adják, szíriai szilva sem potyog az égből, és a hízott rigók is egyre drágábbak.

Erre aztán még dühösebb lesz. Odavágja magát a mozaik padlóhoz, és azt üvölti: megkeresi rá a pénzt, miért sajnálom tőle a zabálnivalót, miért rajta akarok spórolni? Én sajnálom? Én, aki örülök, ha azt tudom főzni neki, amit szeret — legjobban a borsos tojássárgájába bújtatott fügemadarat szereti. Örülök, ha eszik. És én sajnálom! Amikor megismertem, olyan cingár volt, mint egy lándzsa, és nézd meg most... Pedig akkor az anyja főzött rá... Hidd el, drágám, sokszor sírni tudnék — pityergett Lucullusné. — Meg vagyok én áldva ezzel az emberrel!...

Máskülönben jó férj, de a hasa a mindene. A hasa a házi istene. Pedig nem is egészséges ez a sok evés, ivás az ő korában. Szegénynek magas a vérnyomása, de nem hallgat rám. Azt hiszi, ellensége vagyok, és rosszat akarok neki... Látnád, hogy néz rám, amikor megemlítem előtte a lakomákat!...

S ami a legdühítőbb, időnként, nagy ritkán, amikor eszébe jut, szememre veti, hogy nem tudok takarékoskodni, s felelősségre von: hova teszem a pénzt? Hát most mondd, miből spóroljak? Te is nagyon jól tudod, hogy csak a koszton lehet spórolni... De nálunk minden sestertius kosztra megy. Bele kell ebbe bolondulni — szipogta Lucullusné. — Mindig tele vagyunk vendégekkel. A rómaiak szeretik a potyát... Amíg csak egy csöpp falernumi bor van az amforában, addig nem mennek el... S nekem jókedvűnek, szépnek és szellemesnek kell lennem... Nem akarok panaszkodni, de nagyon unom már az egészet... Meg is mondtam Lucius Licinius Lucullusnak, hogy gyűlölöm a lakomákat... Istenek, hol tartanánk már, mi mindenünk lehetne, ha kevesebbet költenénk... ennivalóra!

No, de ma elhatároztam, hogy a sarkamra állok. Majd én megmutatom Lucullus úrnak, hogyan kell takarékoskodni! Tudod, mit adok ma a vendégeknek? Teát és zsíros kenyeret! Egyszer azt is lehet enni, nem? Teám van otthon, zsírom is van. Aki akar, pirítóst is lakomázhat, fokhagymával, mert fokhagymám is van otthon. Majd én megmutatom! Ma egy fillért sem fogok költeni. Lucullus úr bizonyára csodálkozni fog, de nem érdekel! Ezt nem lehet tovább csinálni! Elég volt!

Abban a pillanatban, levegő után kapkodva, besurrant a szobába egy izgatott, keszeg matróna, és azt kiáltotta:

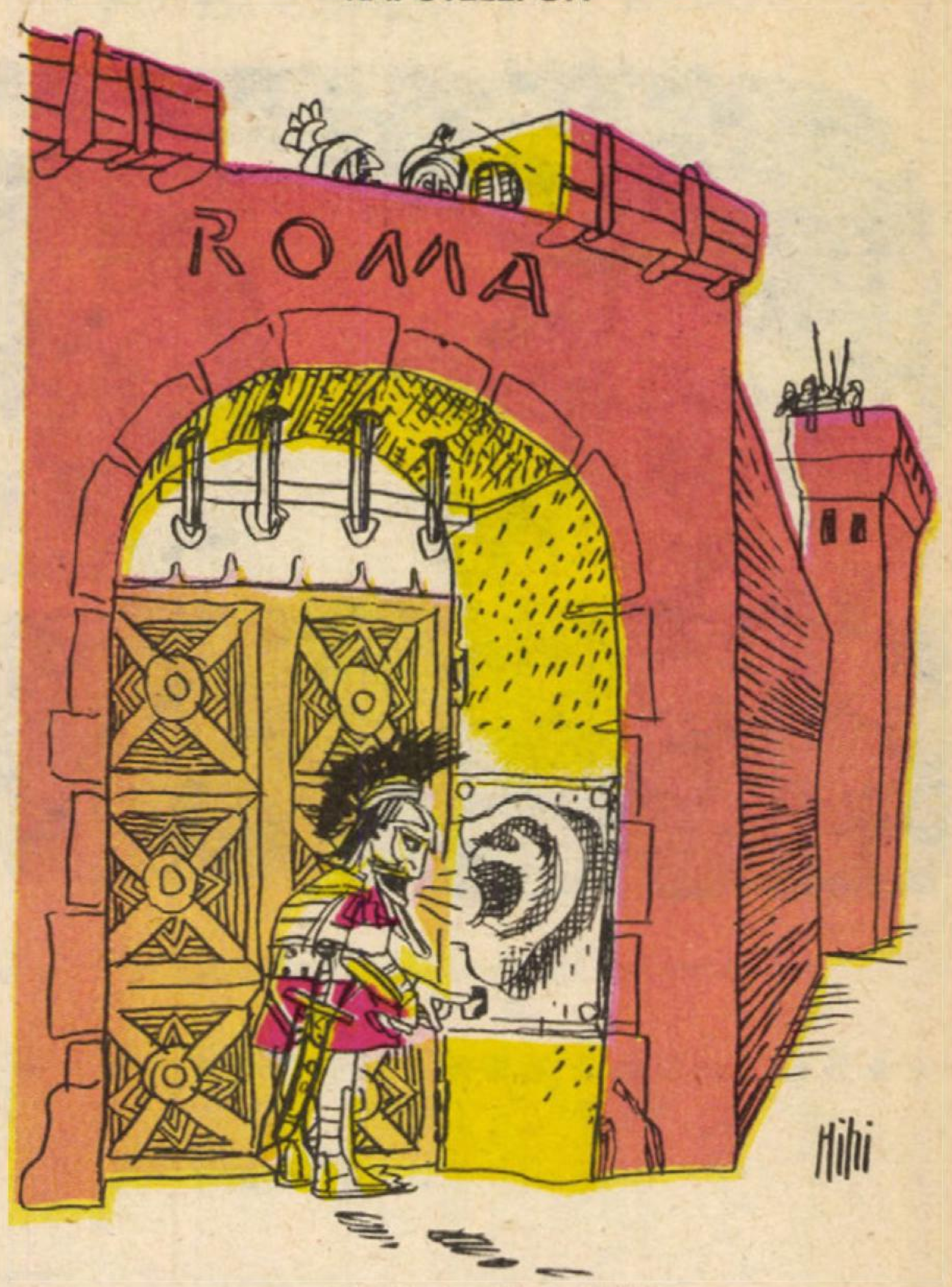
— Rohanjatok! Gyönyörű fenyőmadarat lehet kapni a piacon!

Lucullusné nagyot sikoltott, és kosarat ragadva, jobbjában bukszáját szorongatva, futólépésben elhagyta a házat.

Mikes György

A szerzőnek most megjelent „Megyek a víz alá" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó.)

KAPUTELEFON

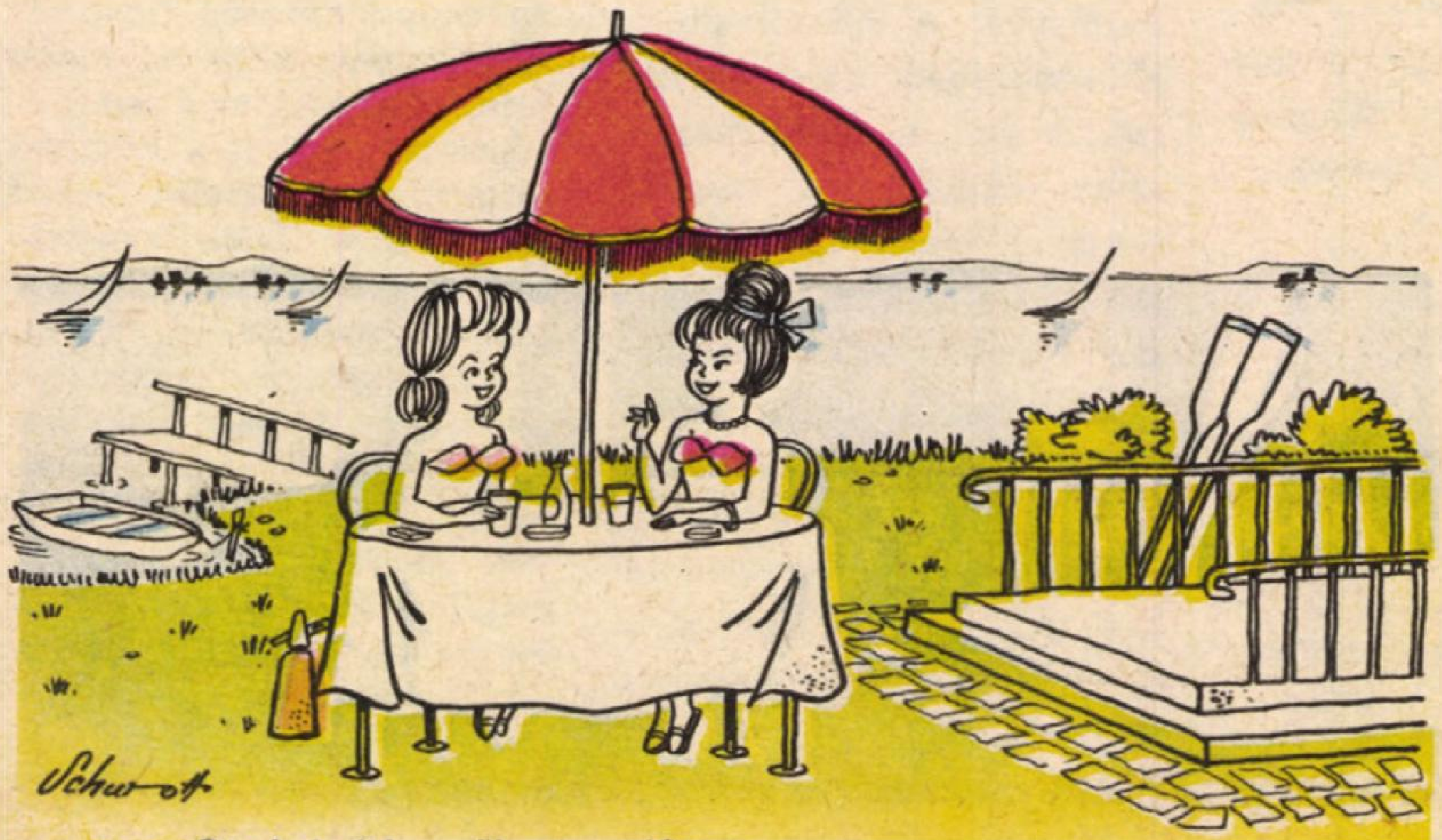

– Halló, itt Hannibál!

CSODÁLATOS TALÁLMÁNY

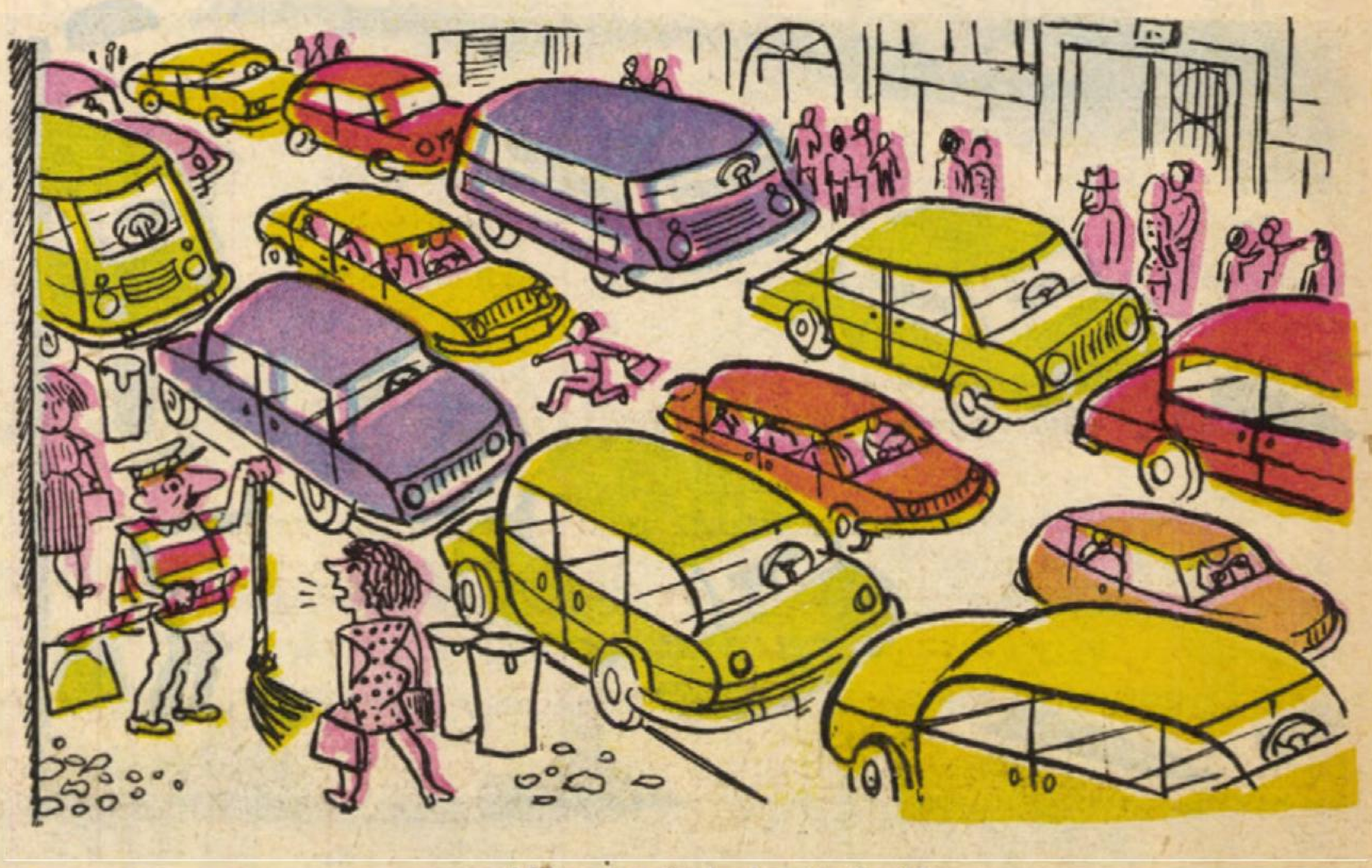

MEGNYUGTATÓ

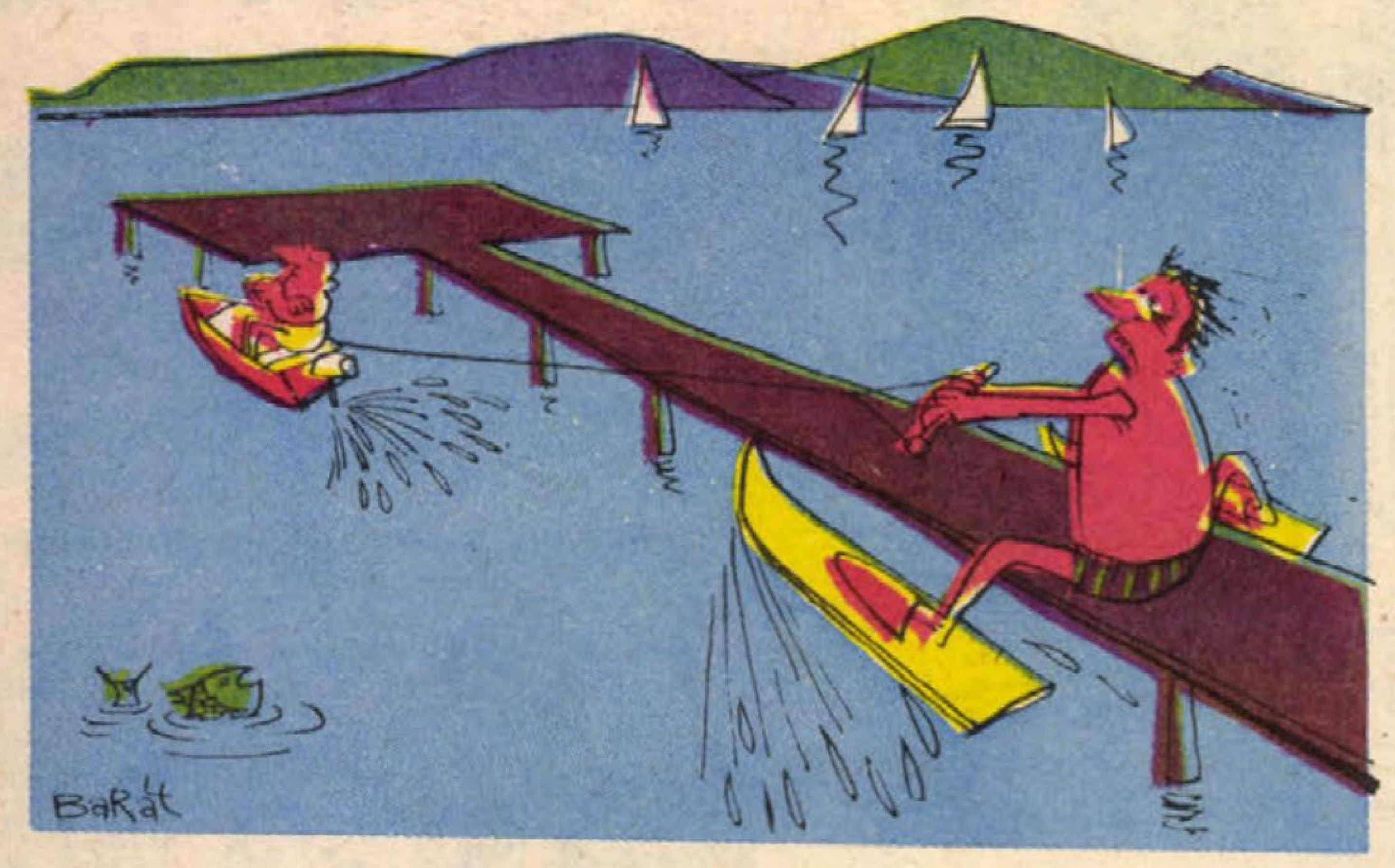
– Diszkrét fiú a vőlegényed?
– Azt elhiszem. Negyedik hete lakunk együtt, de még a nevét sem árulta el...

MIÉRT NEM TISZTÁBB A VÁROS?

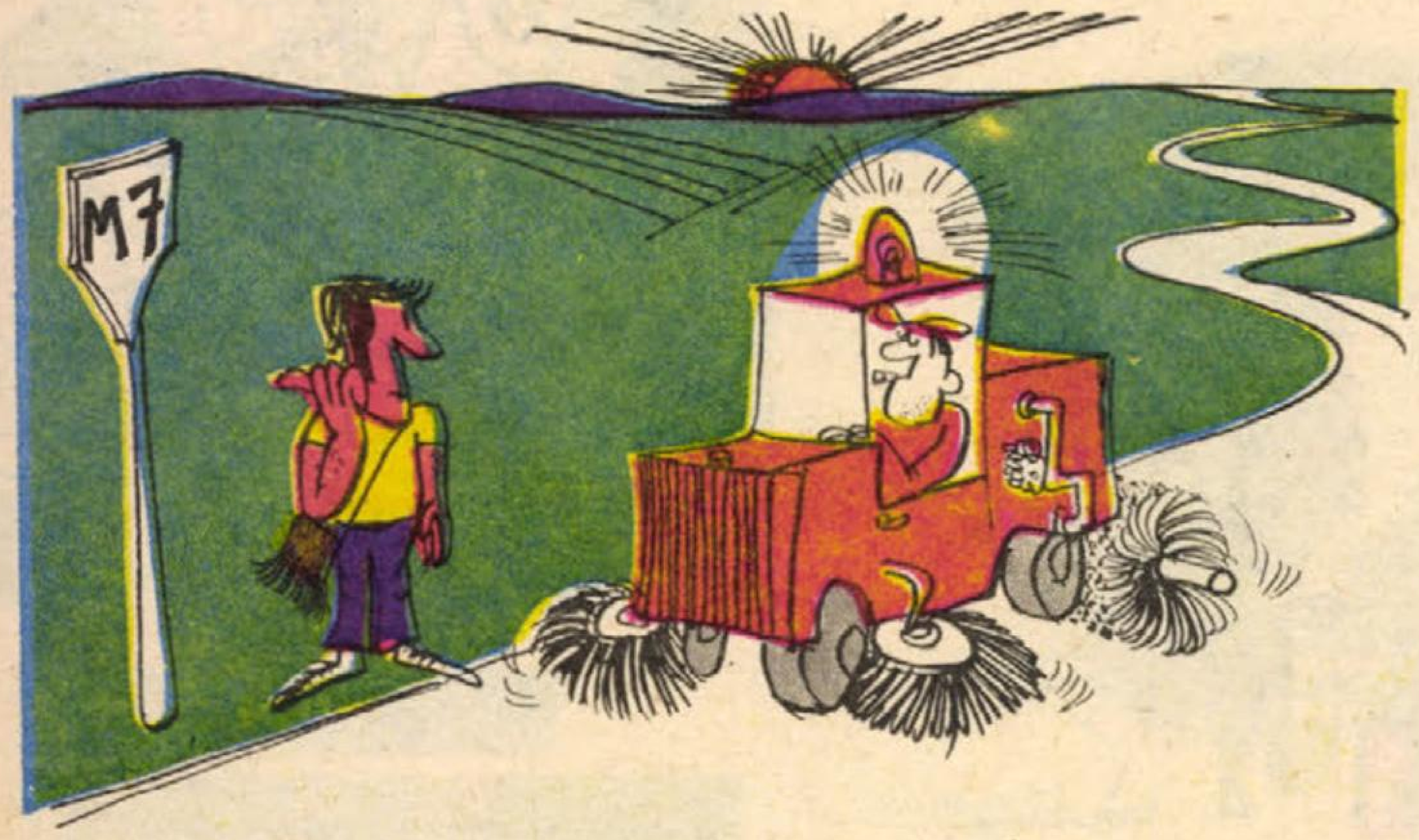

– Hát van itt hely söpörni?

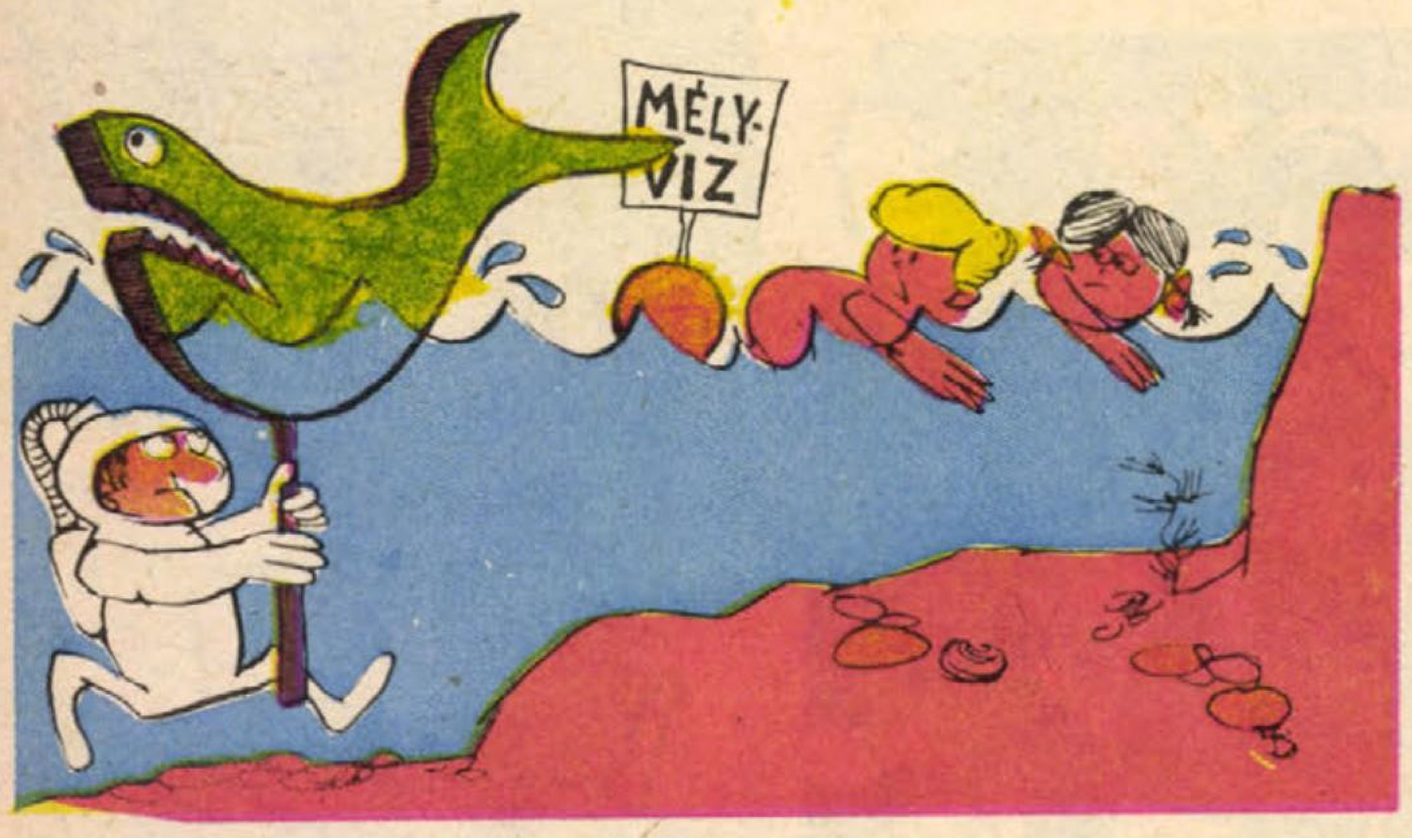
BALATONI ANZIKSZ

Az első próbálkozás

Igénytelen autóstopos

Hatásos balatoni riasztóberendezés

FELELŐSSÉG

1

Természetesen vállalom. Ha rám bízzák, vállalom. Cicomás pózok és üstdobos melldöngetések nélkül. Szolidan, egyszerűen. Végül is kötelességem. Ezért fizetnek.

Nem, ne tessék szorongatni a kezemet kérem, és takarítsuk meg a rózsákat is, igazán csekélység az egész. Ez a szakma kérem. Csak meg kell tanulni ugyebár, el kell sajátítani a mesterfogásait és akkor megy az, mint a karikacsapás. Tizenegyest nem lehet védeni, csak rosszul rúgni. Objektív tényezőkkel dolgozom kérem, amelyek mindig azonos, végtelenül bonyolult, de azért felismerhető és elsajátítható törvények szerint működnek. Tessék csak nézni. Ez itt a lábam ugyebár, ez itt a labda és az ott a kapu. Ha most már így csinálok a lábammal, akkor a labda oda megy, ha viszont emígy csinálok, akkor meg emide. Jobbfelső, balalsó, jobbalsó, balfelső... teljesen mindegy. Ha így rúgom úgy csavarodik, ha úgy rúgom, így tekeredik, tessék csak számolni, százból százszor berúgom és persze százféleképpen. Igazán nem nagy ügy, a kapu ugyebár hatalmas, a kapus meg picike és esendő. Ha rúgás előtt balra húzom a számat akkor a kapus felfut a jobbkapufára, ha jobbra bandzsítok a szememmel, akkor felcsavarodik a balkapufára, akár a folyondár, mert ez is kiszámítható, neki is vannak reflexei. A mérkőzésre mindenesetre szíveskedjék néhány idős nénikéről és egy jól képzett pszichiáterről gondoskodni. A nénikék majd a hálót fogják stoppolni az én tizenegyesem után, a pszichiáter pedig a kapust részesíti elsősegélyben, bizonyára a földre sújtja szegénykét a megaláztatás, valamint a labdám által keltett légnyomás.

2

Micsoda? Tizenegyes? A mi javunkra? Bíró úr kérem, ez teljes lehetetlenség. Ezt nem teheti velünk. Éppen most? Amikor lendületben van a csapatunk? Bíró úr, fontolja meg. Legyen szíve. Hiszen valahol a játékvezető is ember. Az isten szerelmére, ítélje inkább ellenünk. Azt férfiasan, a sors akaratában megnyugodva...

Tessék? Hogy fussak neki? Nagyszerű. A kibicnek semmi sem drága. És, ha összeesem a félúton? És, ha megbotlom a jobb lábammal a bal lábamban és a nyakamat szegem? És, ha kihagyom? Én haza akarok menni! Hát jó. Legyen. Ti akartátok. Hívjatok egy pszichiátert. Gyónni akarok. Analízisbe akarok menni. A felelősség persze benneteket terhel. Én ártatlan leszek. Parancsra cselekedtem.

Bíró úr, segítség! Nézze, mekkora az a kapus. És percről percre nagyobb lesz. Tessék neki szólni, hogy azonnal legyen kisebb, különben övé a felelősség. Méltóztassék akár az UNESCO-ig elvinni ezt az ügyet. Én addig szépen leülök itt a fűbe és megvárom... Késő...

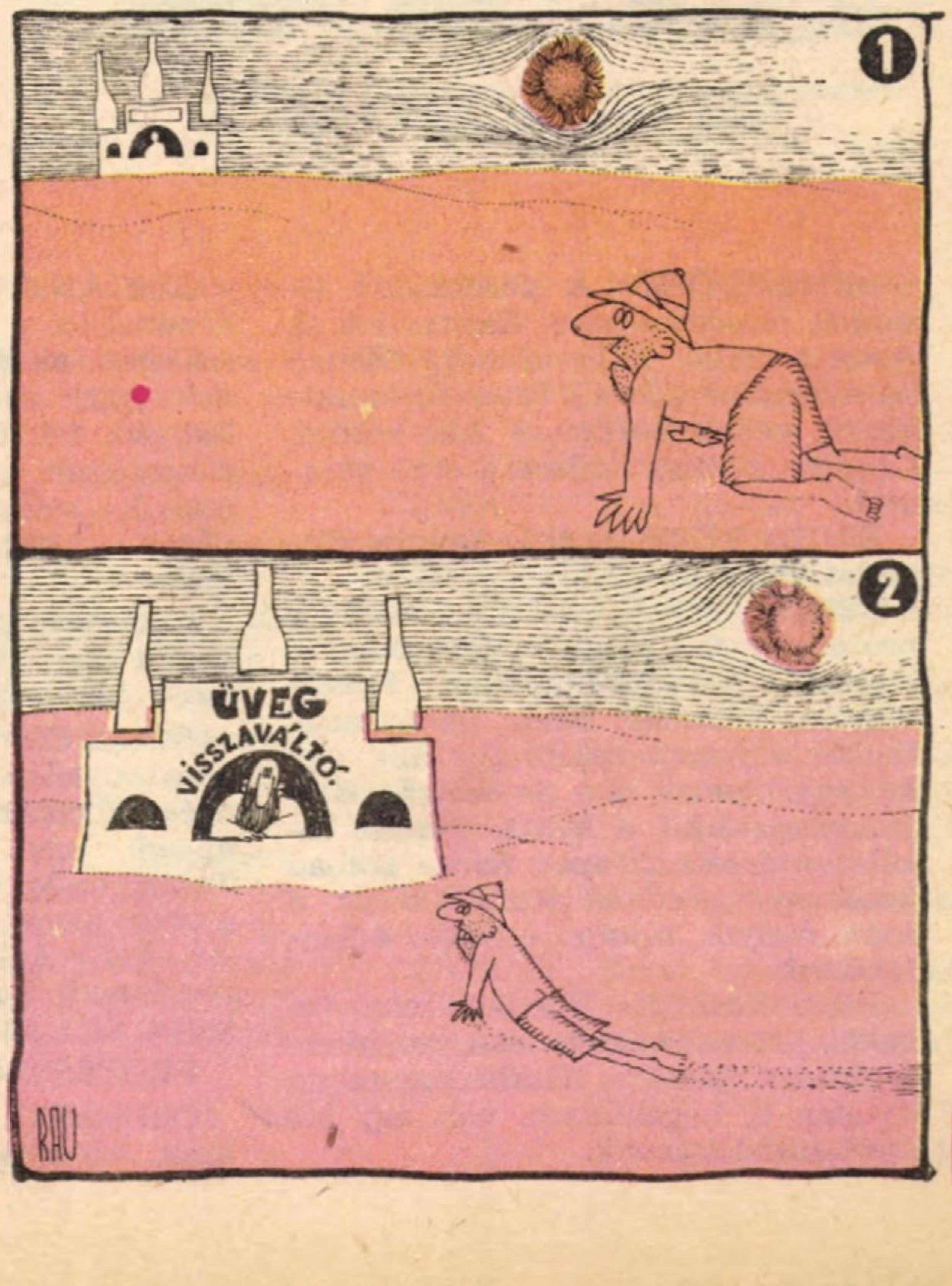
Fiúk! Barátaim! Magyarok! Szerettelek benneteket! A fejfámra csak egyetlen sort: „Élete virágaban kinyiffantották, mert 11-est ítéltek a javára olyan emberek, akik sosem vállalták a felelősséget!" Énistenemjóistenemlecsukódikmáraszemem...

3

Mi az, mit áll itt? Kihagytam, hát kihagytam és akkor mi van? Mennyivel lett drágább a kenyér? Különben is, maguk tehetnek róla. maguk hecceltek bele az örökös tapsukkal és ordítozásukkal. Maguké a felelősség. Na, menjen most már, mert kaphat egyet a porszívójára, ha nem érti meg, hogy az egész csak játék...

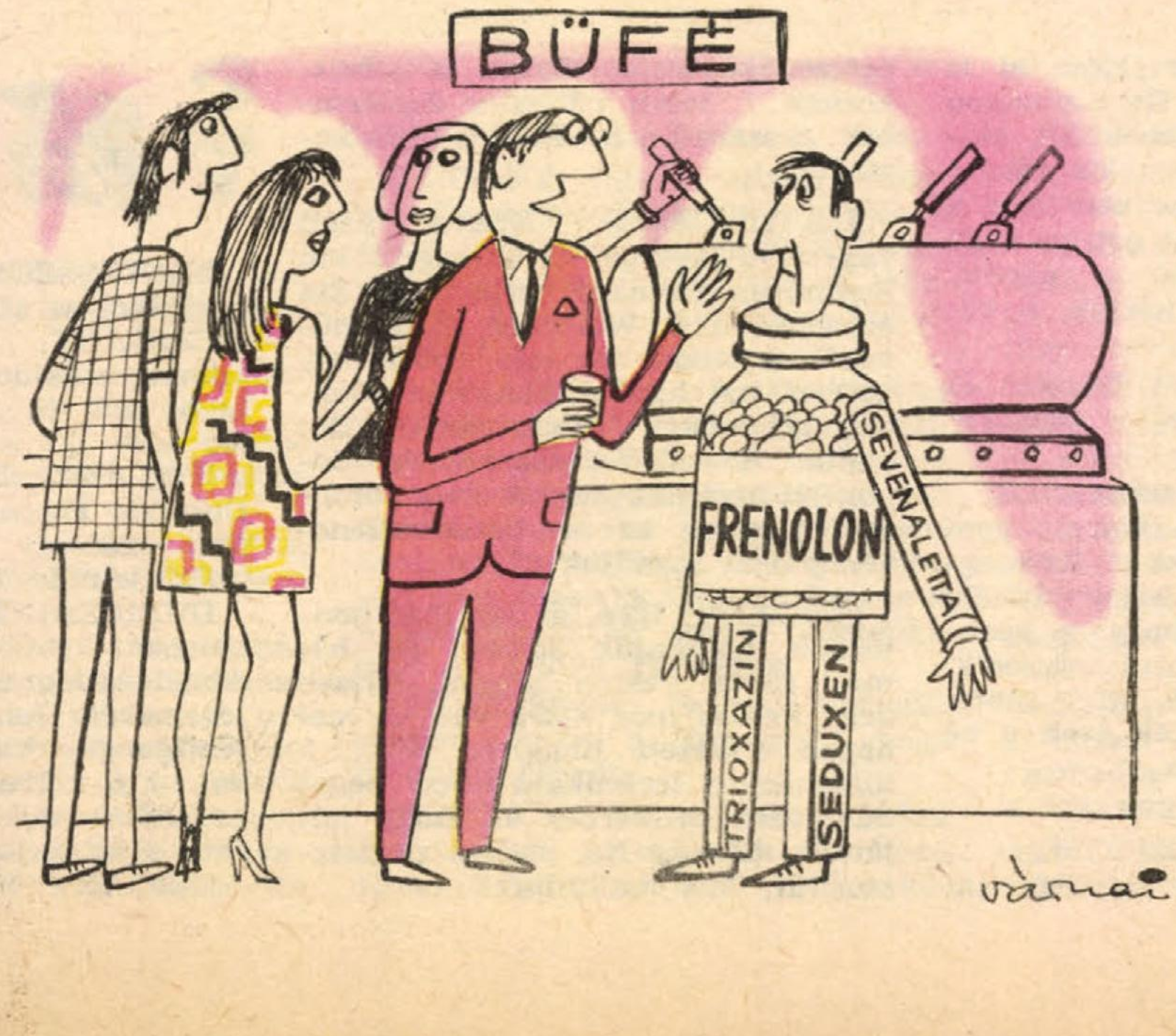
Peterdi Pál

CSALÓDÁS

TELITETTSÉG

– Azt hiszem, túl sok idegcsillapítót szedsz.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

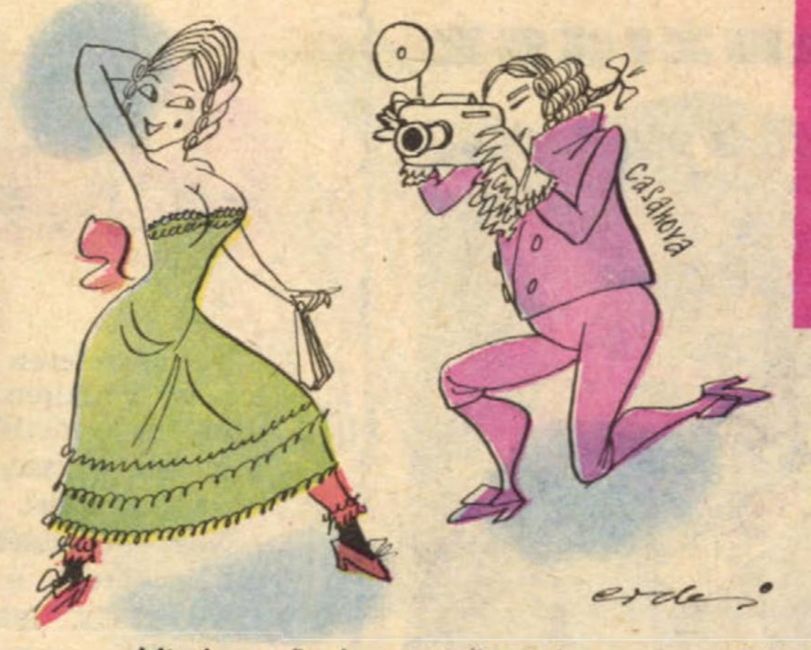
MI VOLT CASANOVA TITKA?

Endrődi István:

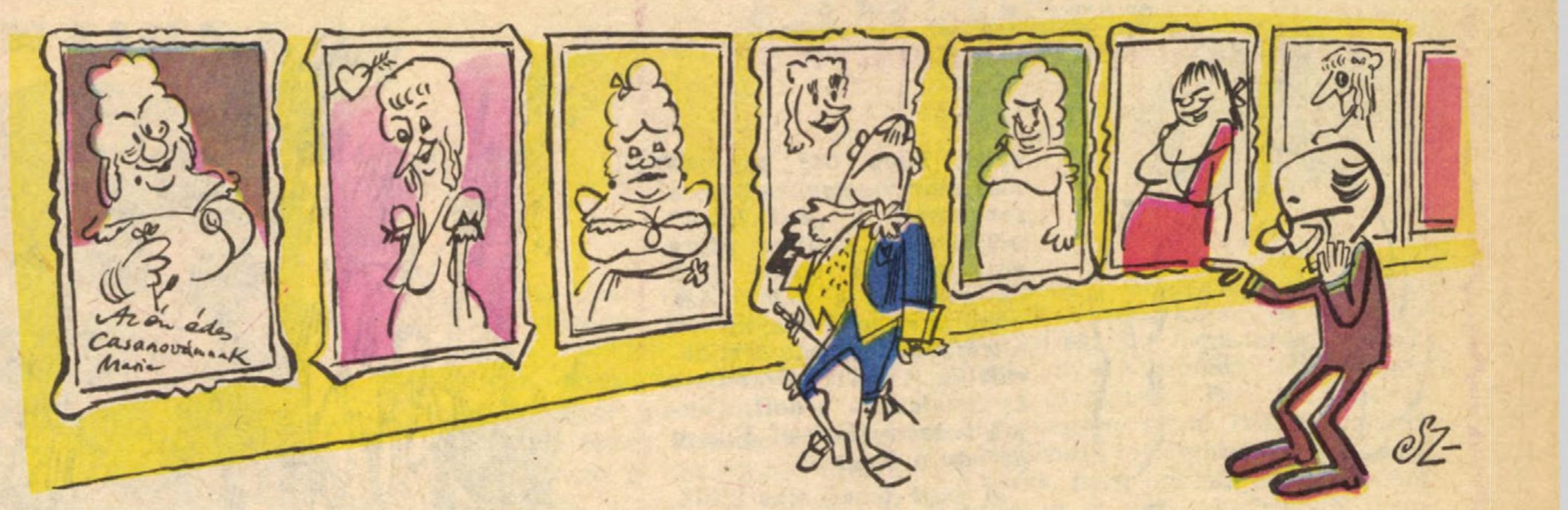
– Nem tudom, mert magával vitte az ágyba...

Erdei Sándor:

– Minden nőnek azt ígérte, hogy az emlékiratának címlapjára kerül

Szűr-Szabó József:

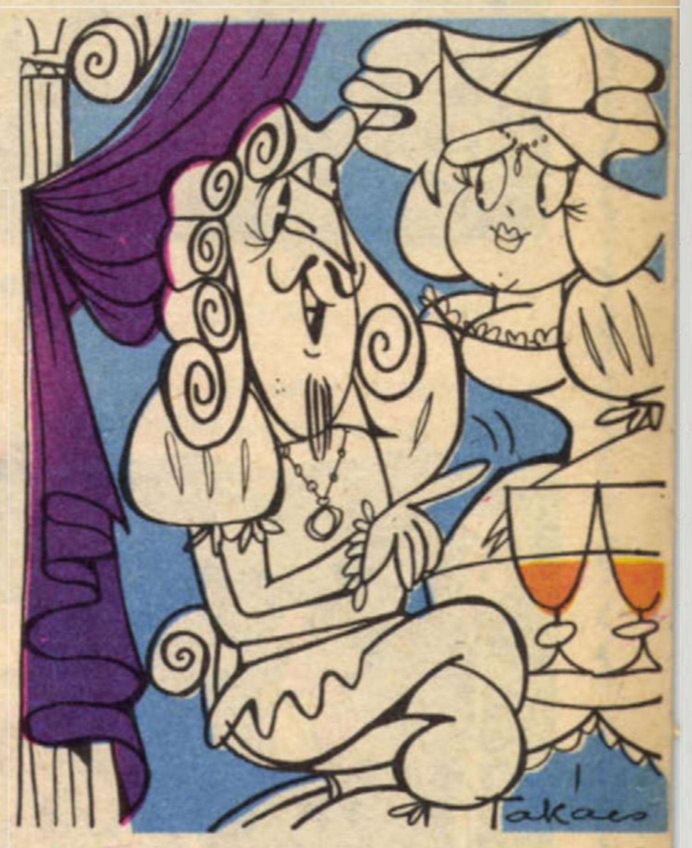
– De hiszen mind csúf, hol itt a siker?

Várnai György:

– Nem olvasott, amikor nők voltak a közelében

Takács Imre:

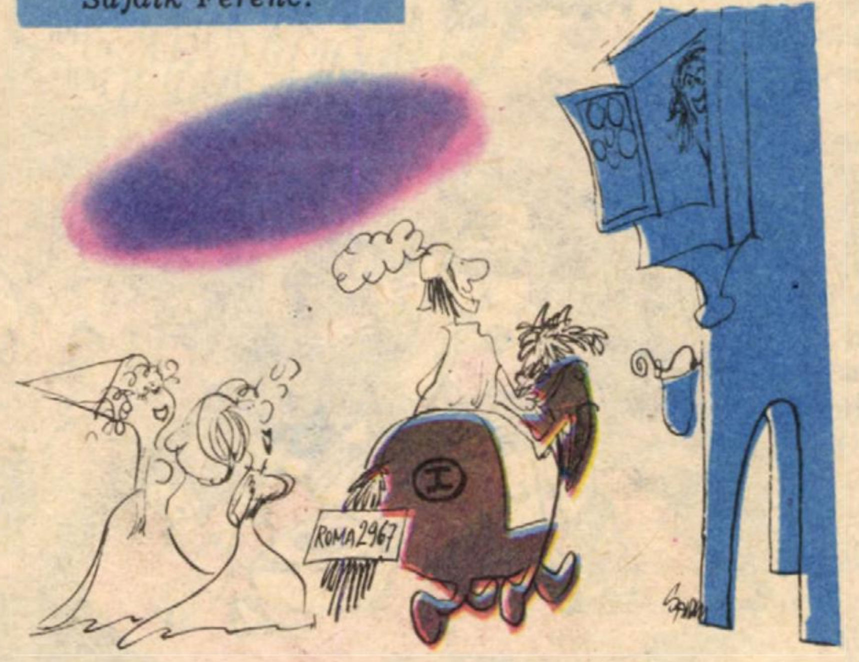
– Én vagyom diplomat!

Vasvári Anna:

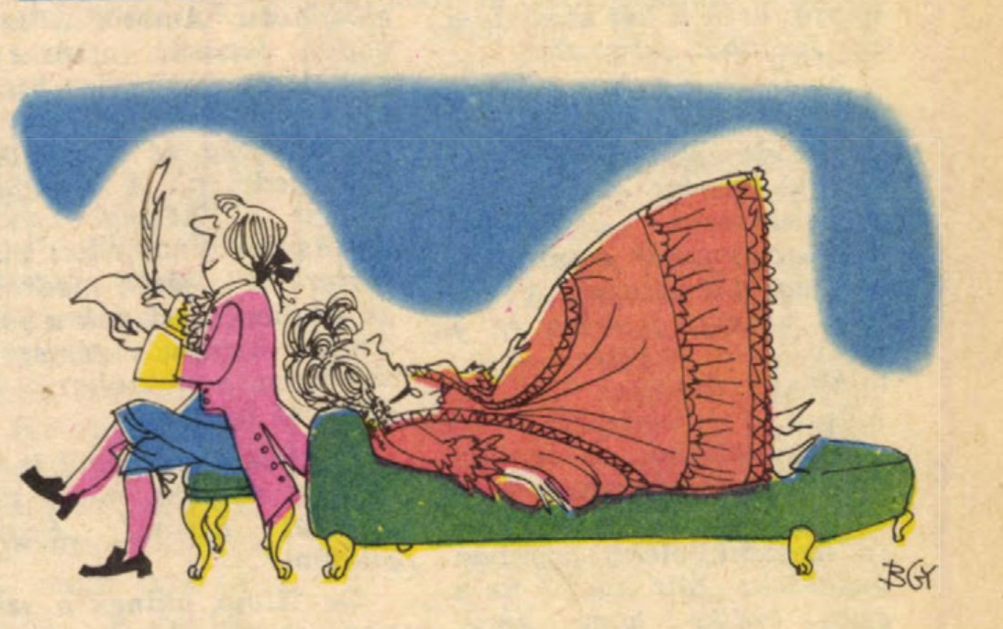
– Fogalmam sincs. Akkor még nem éltem...

Sajdik Ferenc:

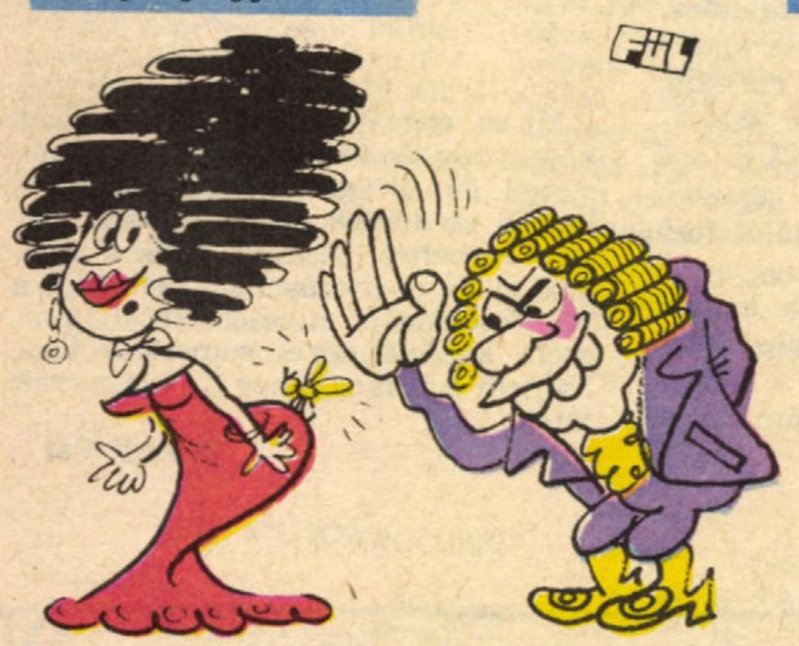
– Biztosan olasz rendszámú lovon járt

Brenner György:

– Jó pszichológus volt, értett a nők lelkéhez...

Fülöp György:

– Tudta, hogy mitől döglik a légy...

Mészáros András:

– Női főszereplőket keresett a filmjéhez!

Tót Gyula:

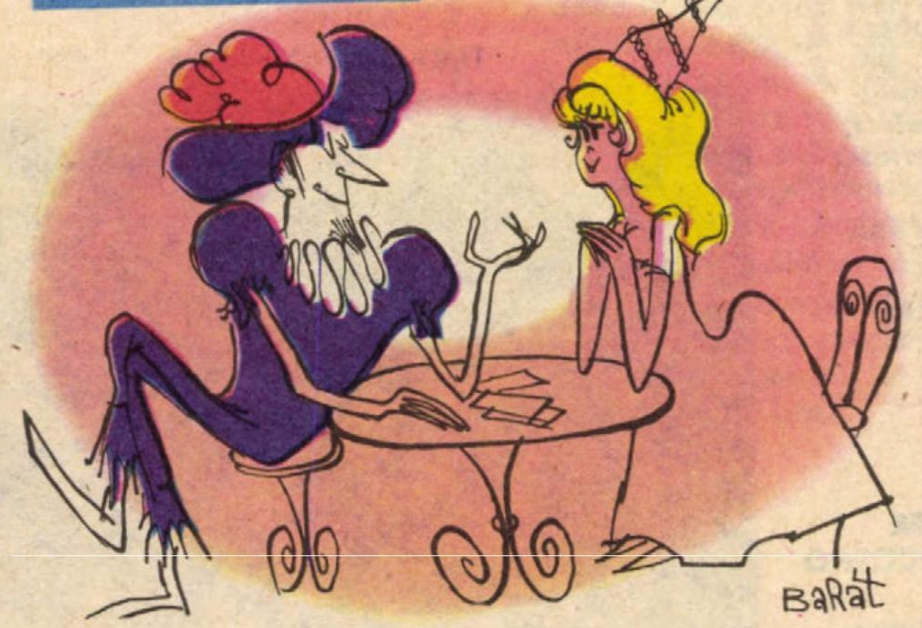
– Pont tőlem kérdezik?...

Dallos Jenő:

– A cél érdekében mindent elkövetett...

Barát József:

– Lakáskiutalásokat ígérgetett

Hegedűs István:

– Ördögien tudott emlékezni a keresztnevekre

KI NYER MA?

BEMONDÓNŐ: A pontos idő tizenkét óra húsz perc. Kapcsoljuk az Astoria-szálló különtermét. *(Zene.)* Ki nyer ma? *(Zene.)* Játék és muzsika tíz percben. *(Zene.)* Aki kérdez, Czigány György! *(Zene.)* Aki válaszol:

ÉRCES FÉRFIHANG: Doktor Rumolai Szilárd.

CZIGÁNY: Üdvözöljük, kedves professzor úr! *(Taps.)* Mert hogy a szerény bemutatkozáshoz hozzátegyem, Rumolai tanár úr a magfizikai egyetem rektora, s alig egy hónapja nyerte el a nemzetközi Démokritosz-díjat a kvark-elmélet tökéletesítéséért. *(Taps.)* És ha szabad kérdeznem, kedves professzor úr, a zene melyik fajtája érdekli a legjobban?

PROFESSZOR: Minden zene érdekel. Operabérletem van, hangversenyekre járok, fiatal koromban magam is hegedültem, volt egy kis kamarazenekarunk.

CZIGÁNY: No hát akkor el is kezdhetjük a játékot. Ezen a napon született az a nagy zeneköltő, akinek egyik művéből egy kis részlet hangzik fel. Kérjük, nevezze meg a zeneszerzőt, s ha lehet azt is, hogy melyik művéből való a részlet. *(Zene.)* Akkor tehát kérjük a választ.

PROFESSZOR: Verdi Trisztán és Delila második tételéből a zongoraszóló hangzott el.

CZIGÁNY: *(nagy zavarban):* Hát... nem... hogy is mondjam... nem egészen pontos a válasz... ha megengedi, egy kis segítséget adnék. Talán csak annyit, hogy a zeneszerző neve eethovennel végződik. Az, hogy Ludwig van, vagy nincs, most nem fontos, önnek csak a bé betűt kell kimondania.

PROFESSZOR: Brahms.

CZIGÁNY: Hát... izé... nem... azaz, bocsánat... még mindig nem egészen pontos... többen is jelentkeznek... talán itt ez a fiatalember... szabad a nevét és a foglalkozását?

FIATALEMBER: Kozma Zsolt vagyok, újságárus. Az elhangzott mű Beethoven tizenkét variáció az Ein Mädchen oder Weibchen című művéből az ötödik variáció, opusz hatvanhat, azt hiszem, zongorán Richter, gordonkán Rosztropovics játszotta. A mű keletkezésének időpontját nem állapították meg pontosan, jelenleg az ezerhétszázkilencvennyolcat fogadjuk el.

CZIGÁNY: Igen, ez így már pontosabb, köszönjük szépen. De hát még nincs veszve semmi, hiszen négy kérdés még hátra van. A mai napon született Ruggiero Ricci, a tüneményes technikájú olasz hegedűművész. A kérdés az, hogy mit játszik. *(Zene.)* No, kedves professzor úr, Mit hallottunk?

PROFESSZOR: Toscanini egy fúgájából az allegrót.

CZIGÁNY: *(mély lélegzettel).* Igen... tulajdonképpen erről is lehetne szó, de... talán ez a kislány itt.

KISLÁNY: Nem vagyok kislány, Dubiczai Ferencné vagyok, két kisfiam van.

CZIGÁNY: Foglalkozása?

DUBICZAINÉ: Takarítónő. Az elhangzott mű Mozart, Wolfgang Amadeus Mozart, illetve eredeti teljes nevén Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theofilus. Mozart, szóval az ő műve, még pedig a B-dúr hegedűversenyéből az első tétel kezdete, Köchel-jegyzék kettőszázhetes.

CZIGÁNY: Köszönöm szépen. Talán azt is meg tudná mondani, bár ezt nem kérdeztem, hogy mikor született ez a mű?

DUBICZAINÉ: Ezerhétszázhetvenöt áprilisában.

CZIGÁNY: Igen, így már pontosabb. Ugyebár, kedves professzor úr?

PROFESSZOR: Őszintén szólva, ilyen apró részletekkel nem szoktam bíbelődni.

CZIGÁNY: Mindegy, most már felszabadultan, nyugodtan játszhatunk tovább, hiszen professzor úrnak igazán nem hiányzik a Démoszthenész-nagydíj mellé az a csekély háromszáz forint. Nos, ezen a napon volt a bemutatója annak az operának, melyből most egy tenorszólót énekel Set Svanholm. *(Zene.)* Várjuk a választ.

PROFESSZOR: Porgy és Bess.

CZIGÁNY: Hát... valami rokonság kétségtelenül fennáll, végül is opera — opera. De ennek a fiatalembernek, úgy látom más a véleménye. Szabad a nevét és a foglalkozását?

FIATALEMBER: Hintási György villanyszerelő. A részlet Lully, pontosabban Jean-Baptiste Lully Roland című operájának második felvonásából való a bemutató ezernyolcszázhatvanötben volt. Érdekesség, hogy második Rákóczi Ferenc is megtekintette az operát huszonkilenc év múlva Párizsban.

PROFESSZOR *(bólint):* Mindig tudtam, hogy a fejedelem nagy operabarát volt.

CZIGÁNY: Engedelmével akkor rátérhetünk a negyedik kérdésre. Kinek a szimfóniájából való a következő részlet? *(Zene.)* Nos, professzor úr?

PROFESSZOR: Bartók Johanna a máglyán, zene ütőhangszerekre és csellóra.

CZIGÁNY: E... esetleg még ennél is jobb választ kaphatnánk... itt egy kisfiú nyújtogatja a kezét. Hogy hívnak, öcsi?

KISFIÚ: Nádasfalvi Sanyika, második általános iskolai tanuló. A szimfóniát Haydn bácsi írta, a századik úgynevezett katonaszimfónia második tétele. Párizsban írta, ezerhétszázkilencvennégyben.

CZIGÁNY: Így van, fiacskám, köszönöm szépen. Most akkor jön az ötödik kérdés. Csak azt kérdezem, hogy milyen hangszeren szólal meg a dallam Bizet első szimfóniájának harmadik tételében. *(Zene.)* Halljuk a választ!

PROFESSZOR: Sajnos, ezt az egyet nem tudom.

CZIGÁNY: Hát akkor talán... ez a fiatal asszonyka... szabad a nevét?

ASSZONYKA: Csikányi Béláné... de nem én válaszolok a kérdésre, hanem a kislányom, Tündike.

CZIGÁNY: De hiszen ez még csak egy kis csecsemő.

CSIKÁNYINÉ: De nagyon szereti a zenét. Tündike, édes, milyen hangszer volt?

TÜNDIKE: *(bőg.)* Oá... oáá... oboááá...

CZIGÁNY: Nagyon helyes, oboa. Ezért kapsz két hangversenyjegyet holnap estére a Károlyi-kertbe. És kit viszel magaddal?

CSIKÁNYINÉ: Van egy ikertestvére.

CZIGÁNY: Ezzel befejeztük, köszönjük a játékot, viszonthallásra holnap, amikor a hortobágyi Becsali-eszpresszóból jelentkezünk újra!

Feleki László

Ludas Matyi emlékkönyvébe

Még most is gyorsabban dobog a szívem, ha visszagondolok arra a két napra, arra a két előadásra az Operaház színpadán.

Az egyik napon a Faustot játszottuk. A második felvonás elején, amikor a szerepem szerint a kertben megpillantom Siebelnek, ifjú lovagomnak a virágait, a virágról áradozom. A rendező utasítás szerint ez a virág azon a díszes ládán található, amelyet Mefiszto helyez el a színpadon levő padra, csalétkül. A ládában kincseket érő ékszerek vannak, ezeket kellene magamra aggatni, előbb azonban énekelek: „Mit látok? Ez a szép ládikó hogy kerül ide?”

Ezen az előadáson azonban hiába énekeltem, hogy „mit látok”, nem láttam sehol a ládikát. De azért tovább énekeltem a láthatatlan ládikáról, közben izgatottan járkáltam ide-oda a színpadon, mint egy megriadt csirke, a ládát keresve. Szerepem szerint már fel kellett volna cicomáznom magam a láda kincseivel, de hol a láda?

Ijesztő pillanatok voltak ezek. A karmester is észrevette, hogy baj van, és már-már megismételtette a zenekarral a „mit látok” muzsikáját, amikor végre egy színpadi bokor alatt észrevettem a ládát. Azt, hogy ki rejtette oda, ki volt a tréfacsináló, soha sem derült ki. A ládát előrevittem és befejeztem a dalt: „Vajon hozzányúljak-e? Hiszen itt van a kulcsa!”

A bajt tehát elkerültük, de azóta a Faust második felvonása előtt mindig megnézem, hogy a láda a helyén van-e?

Másnap ismét zavar támadt, ezúttal a Bajazzók előadásán. Amikor a színpadon játszott bohózat és a valóság drámája összefonódik, Canióból kitör a féltékenység, és nekem meg kell ijednem. A szerepem szerint kétségbeesetten igyekszem a komédiát visszaterelni a játék medrébe, de közben reszketek a félelemtől, hiszen a férjem a szeretőm nevét akarja kicsikarni belőlem.

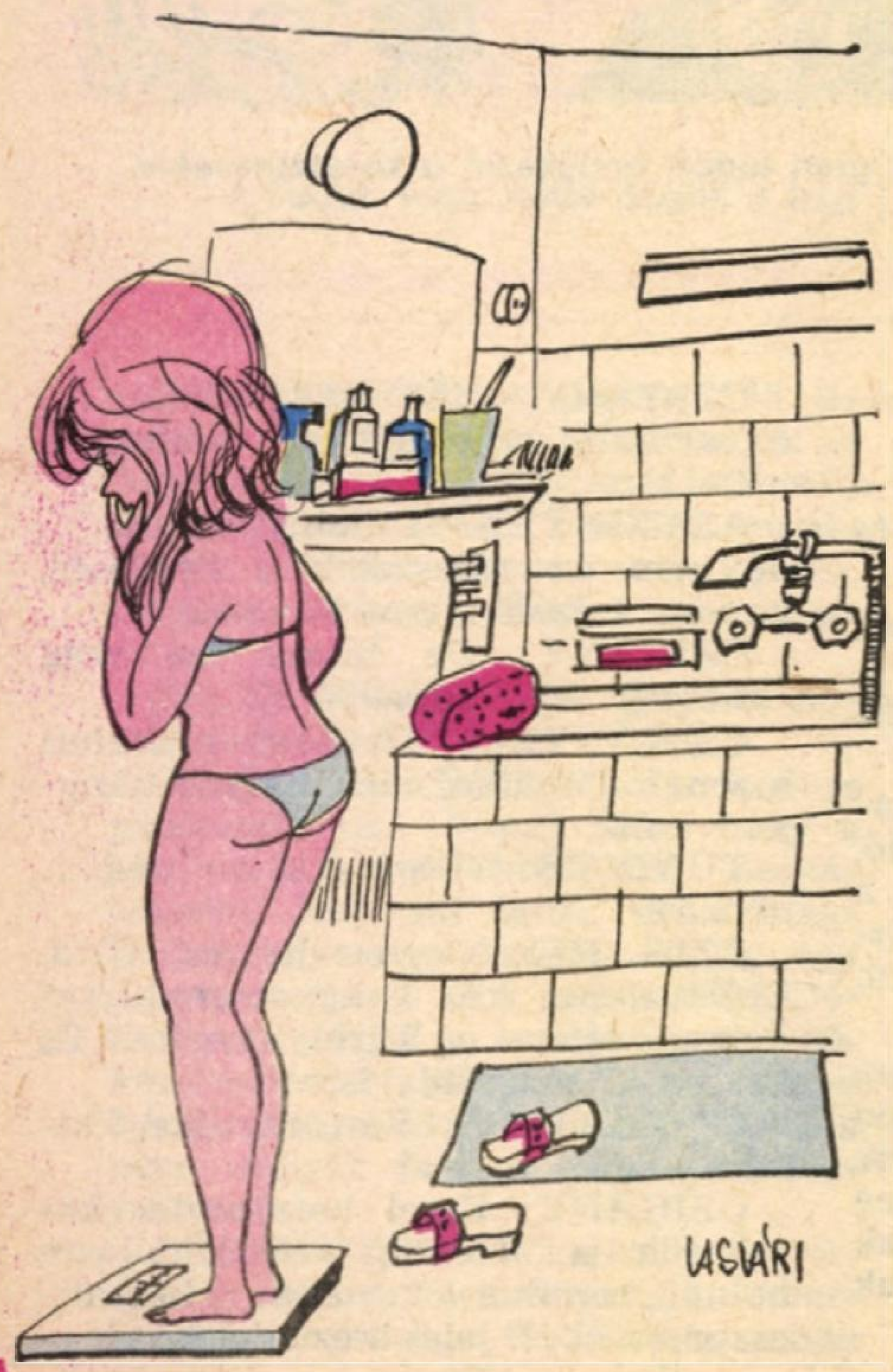
Félelmemben végül is elárulom magam, mert szeretőmet hívom: „Segíts, Silvióm!”.

De Silvio, akinek a színpadi nézők között kellett volna ülnie, nem volt a helyén. Az ügyelő csengője felmondta a szolgálatot, és ő nem kapta meg a jelzést. Most mi lesz? Caniónak előbb engem, azután Silviót kellene leszúrnia. Döbbent csend. Aztán az egyik parasztruhás statiszta felugrott, és segítségemre sietett. Canió erre végre leszúrhatott bennünket.

Az előadás zavar nélkül folytatódott.

Andor Éva

NŐI DOLGOK

– Mennyi lehet a bikini?

KISSINGER ÉS A HASTÁNCOSNŐ

Henry Kissinger, Nixon elnök külpolitikai tanácsadója és legrejtélyesebb utazója tud titkot tartani, de azt nem titkolja, hogy szereti a nőket. Amikor egy teheráni mulatóban az iráni miniszterelnök társaságában érdeklődő tekintettel figyelte a 23 éves Nadia Parsa mozgását, a táncosnő félbeszakította mutatványát, Kissinger ölébe ült, megcsókolta a politikust, majd egymást cirógatva nevetgéltek néhány percig. Utána Kissinger így nyilatkozott a sajtó számára:

– Ez a kedves leány határozottan érdeklődik külpolitikai kérdések iránt. A mi kötelességünk: biztonságosabbá tenni a világot a hastáncosnők számára!

TERMÉSZETBARÁTOK

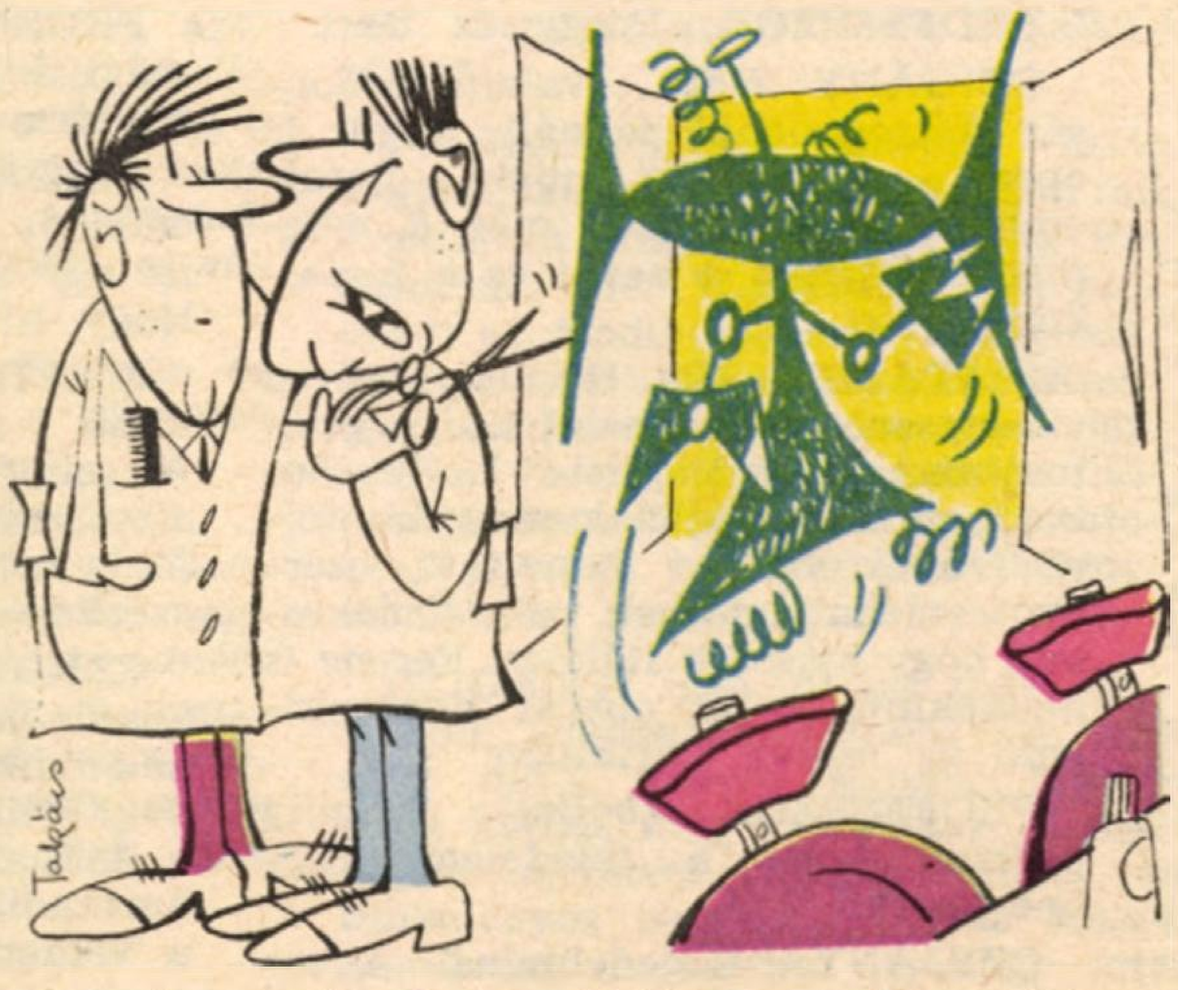
– Milyen jó, hogy otthagytuk azt a zajos várost!
– Mit mondasz?!...

TAKARÍTÓNŐ-HIÁNY

– Szólítson csak nyugodtan Napoleonnak...

VENDÉG A VILÁGŰRBŐL

– Azt mondta, hogy a Holdon nem divat a borravaló!

SZILÁNKOK

MAI IDŐK

– Drága Mancika, legyen az enyém. Aztán a későbbiek folyamán majd csak közelebb kerülünk egymáshoz.

CSUNYÁCSKA NŐ

– Három levelezőlapfényképet szeretnék csináltatni. De könyörgök, ne legyen élethű!...

PSZICHOLÓGUSNÁL

– Doktor úr, éjszakánként remekül alszom, nincsenek szorongásaim, nyugodt vagyok és kiegyensúlyozott. Írjon fel valami gyógyszert, mert ez a mai időkben természetellenes jelenség.

ELFOGULATLAN NŐ

– Ha választanom kell egy külföldi és egy magyar férfi között, habozás nélkül mind a kettőt választom.

ÉJSZAKÁZÁS

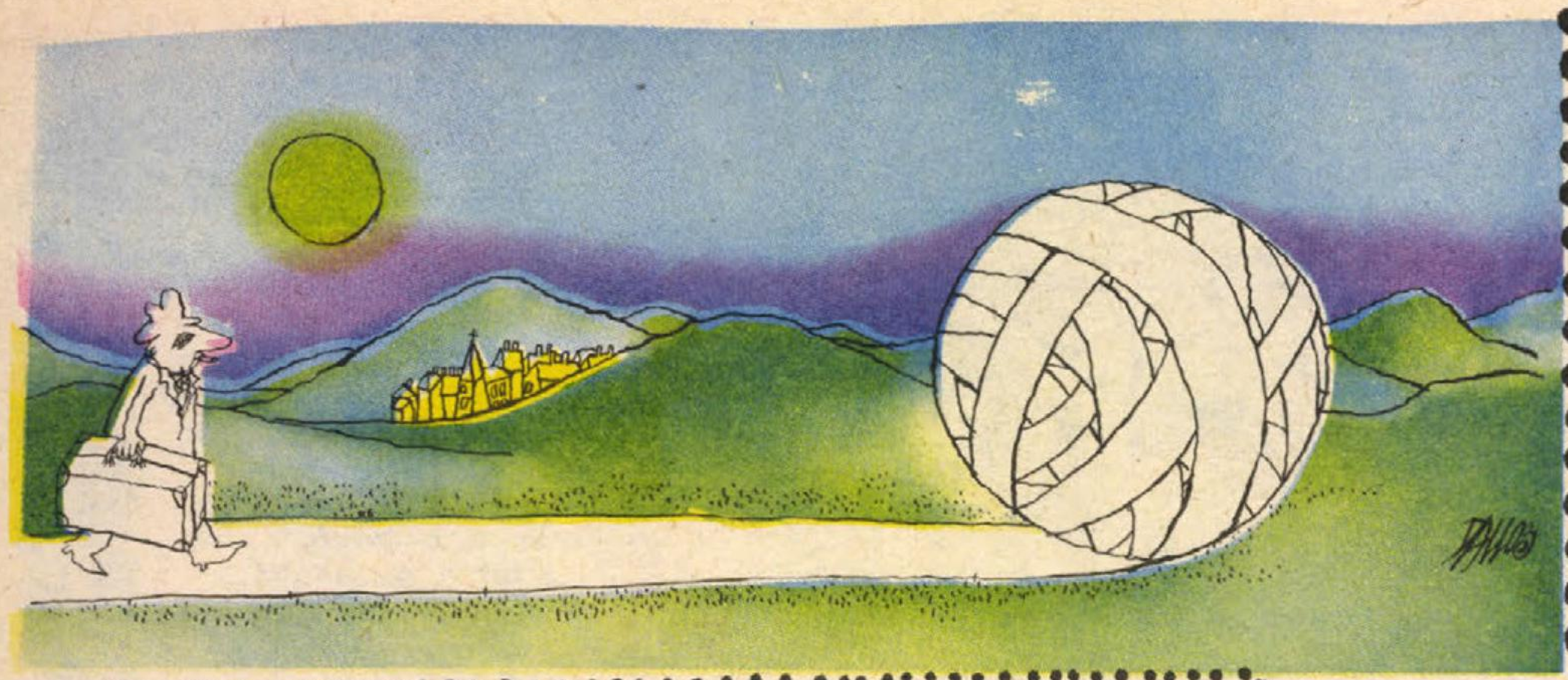
– Hallatlan! Fiatalkorúakat nem szabad éjszaka dolgoztatni! – mondta felháborodottan a betörőbanda ifjú tagja.

ÉRDEKLŐDÉS

– Mondja, és mint repülőgép-eltérítő, mennyit tud összehozni egy hónapban?!

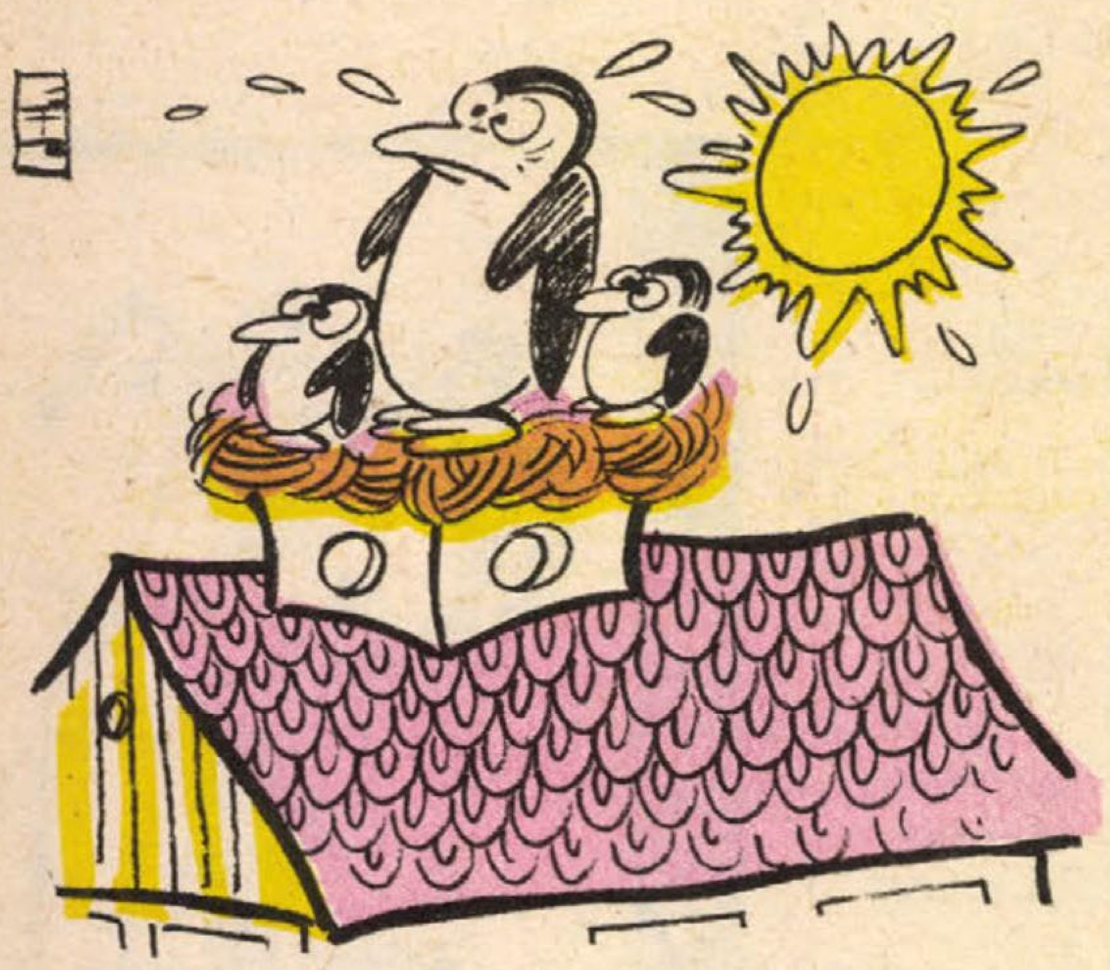
G. Sz.

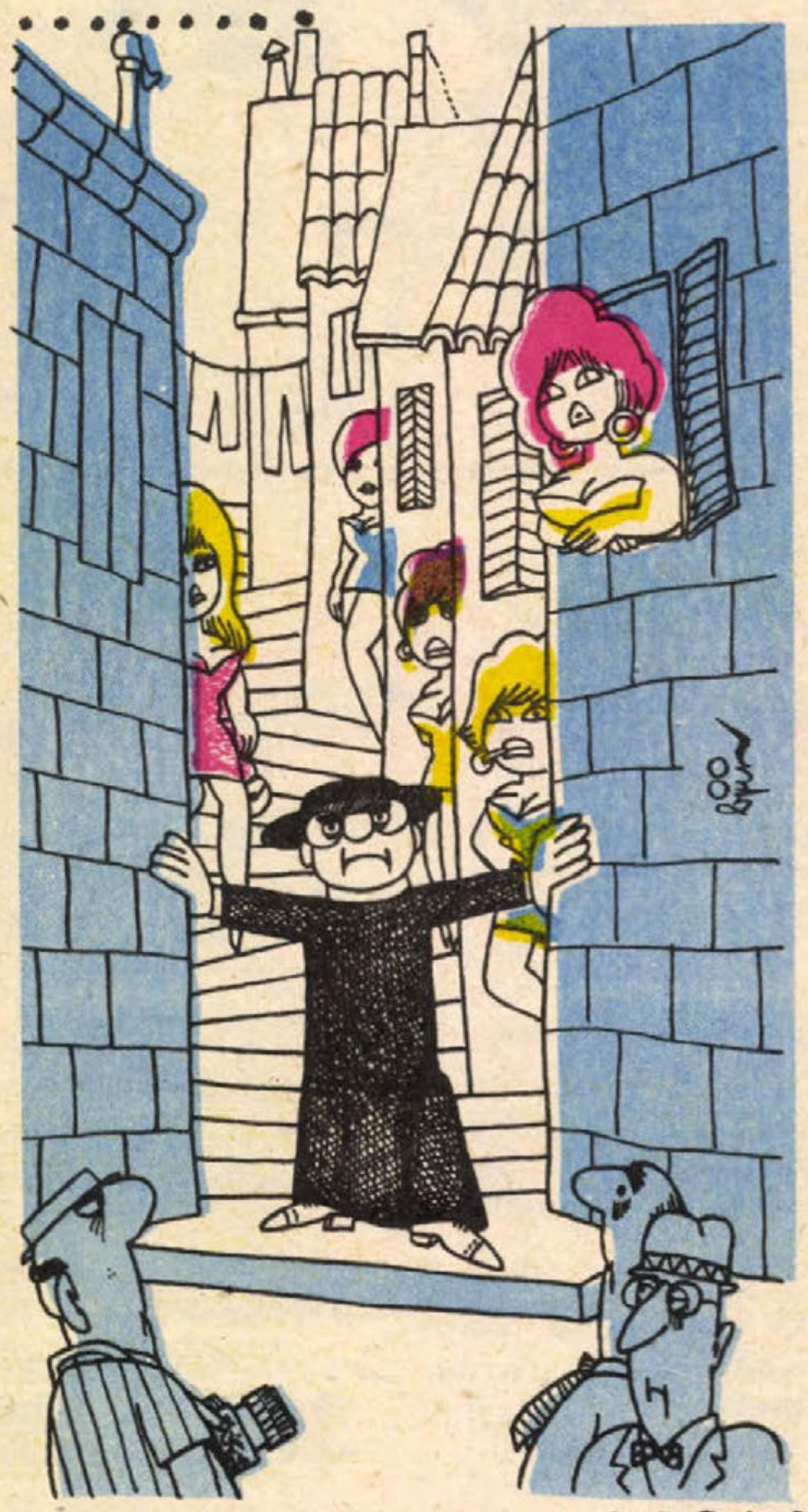

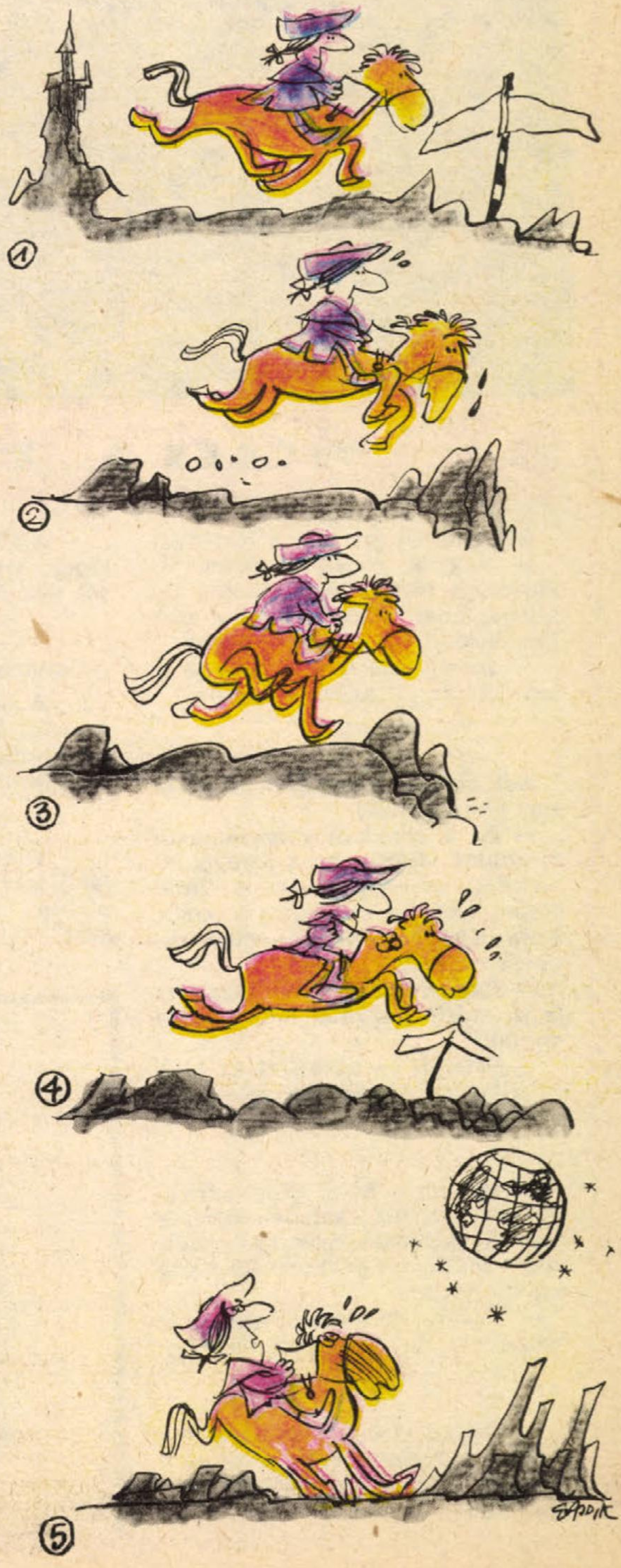

těVút

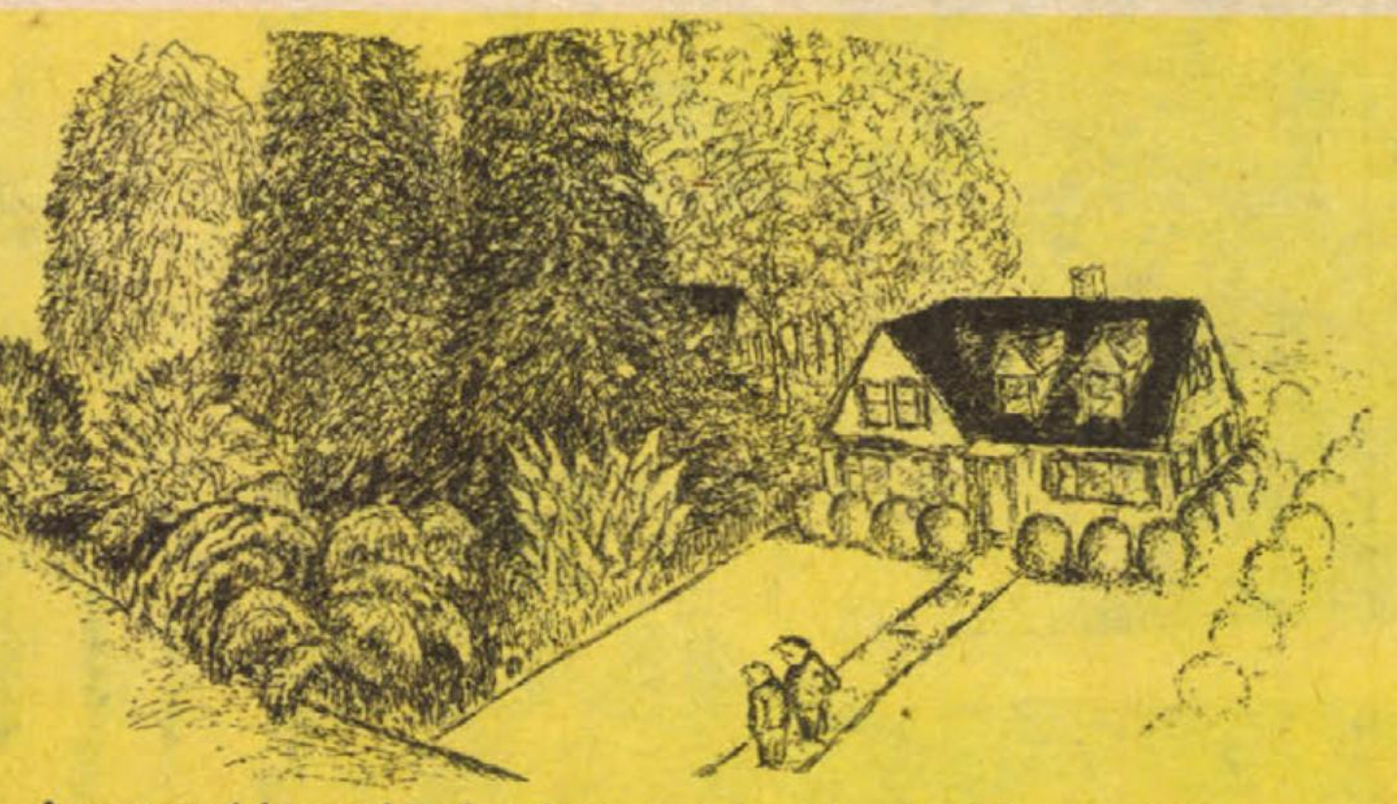

DALLOS, SZÜR-SZABÓ, HEGEDŰS, FÜLÖP, BRENNER, BALÁZS-PIRI, SAJDIK

IMPORT HUMOR

– A szomszéd egy kissé sokat megenged a természetnek...

(„Punch", London)

– Jógázz a másik szobában! Nem tudunk tőled takarítani!

(„Ici Paris")

KERESKEDELMI FOGÁS

– A tányér csak a dobbal együtt kapható!

(„Krokodil", Moszkva)

VICCEK A „KROKODIL"-BÓL

Egy feleség így szól a férjéhez:
— Nagyon érdekes cikket olvastam a férfiakról. A szerző azt állítja, hogy nősülés után a férfiak sokkal okosabbak lesznek.
— Igen — feleli a férj —, de ez már akkor túl késő.

□

Két barátnő beszélget az előző este élményeiről:
— Mi a parkban voltunk, ahol virágillat töltötte be a levegőt — mondta az egyik. — A Hold olyan fényesen ragyogott az égen, hogy újságot lehetett volna olvasni mellette...
— Milyen költői! — kiáltott fel a másik barátnő. — És aztán mi volt?
— Semmi! — sóhajtott az első. — Elkezdte olvasni az újságot.

□

Kigyulladt a hajó. Nagy zűrzavar, minden utas a fedélzetre rohan. A pániknak csak akkor lett vége, amikor egy harsogó hang azt kiáltotta:
— Uraim, nyugalom! Van elegendő víz, jut mindenkinek!

□

— Mondd, Iván — kérdi a feleség —, segített már valakin a gyógykezelés ebben a szanatóriumban?
— Efelől ne legyen semmi kétséged, drágám. Nézd csak, milyen jól néz ki a személyzet.

□

Leltároznak a könyvtárban:
— A hetedik oldalon egy lyuk! — kiált fel az ifjú könyvtárosnő, és miután megfordítja a lapot, hozzáteszi: — És a hátlapján is.

□

— Tehát ön volt az a bátor férfi, aki előlépett, amikor a kapitány önkéntes jelentkezőket kért?
— Hát nem egészen így volt. A többiek hátraléptek, én pedig mindezt csak későn vettem észre.

□

Egy iskolásfiú — életében először — koncerten volt. Amikor hazaértek, a nagymama megkérdezte:
— Nos, Mark, jól énekeltek a művészek?
— Nem nagyon. A közönség követelésére néhány dalt meg kellett ismételniük.

RAKÉTA-KORSZAK

– A lányod már a hatodik Apollo-programjánál tart...

(„New Yorker")

2 VERS

CIVILIZÁCIÓ

Fegyelmezett sorban
állnak jó kétszázan,
nyílik a buszajtó,
fut a sereghajtó,
meglöki a többit,
az egész seregnyit;
sor elején néni,
(szeretne még élni)
de a nyomás túl nagy,
lélegzéssel felhagy;
a peronon elterül,
átlépi egy úr, s leül.

RECEPT

Végy egy friss hírt a büfében,
bontsd ízekre melegében,
spékeltesd meg irigy kollégákkal,
keverd cseppnyi pikantériával;
fülbe súgva részletezzed,
csípős éccel fűszerezzed,
tálald mindezt vitriolba rakva –
így készül a vállalati pletyka.

Lexa Klára

TÜCSÖK és BOGÁR

Egyelőre elegendő a szükségletet beszerezni. Magát az olajkályhát később is ráér!
(Kiskőrösön fotózta Juhász Gyuláné)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Exkluzív parkoló
(A Blaha Lujza téren fényképezte Dakó Gusztáv)

Földközelben a MEZŐGÉP tiszacsegei gyáregysége

Mi már a bip-bip jelzéseit is fogtuk!
(A Hajdú-Bihari Naplóból nyirta Bartha András debreceni olvasónk)

Felkérésre közöljük, hogy Czakó Tiborné, a Tücsök és Bogár rovatban június 8-án megjelent egyik anyag beküldője nem azonos a Központi Múzeumi Igazgatóság munkatársával.

ÜDÜLŐHELYI SZERELEM

Az üdülőhelyi szerelem pontosan olyan, mint a nem üdülőhelyi szerelem. A különbség csak annyi, hogy itt a mindent elsöprő szerelem kibontakozására, majd szükségszerű elvirágzására mindössze két hét áll rendelkezésre. Ez alatt az idő alatt kell lezajlani mindannak, ami normális viszonyok között néha egy évtizedig is eltart. A tizennégy napból nem lehet napokig udvarolni, mint ahogy szakítani is öt perc alatt kell, mert indul a vonat és elviszi a szerelmeseket a házastársukhoz.

Az üdülőhelyi szerelem úgy kezdődik, hogy a nő ül a Balaton partján, egyik szemével a vizet, másik szemével az őt körüldongó férfiakat figyeli. Aztán egy vállalkozó szellemű férfiú odalép mellé és felajánlja, hogy beolajozza a hátát, hogy ne égjen le. Előfordul, hogy ilyenkor a férfi ég le, mert a nő ajkbiggyesztve közli, hogy a hátkenegetésben önellátásra rendezkedett be. Az is megesik, hogy a nő azzal utasítja el a jelentkezőt: az ő háta már kenve van, és ilyenkor a legjobb tüstént odébbállni, mert nem lehet tudni, hogy ki volt a szerencsés kenő. Lehetett egy díjbirkózó is. A harmadik és egyben leggyakoribb eset, hogy a nő még kenetlen és készséggel tartja a hátát. Ilyenkor a férfi lázasan kenni kezd. Kisvártatva a nő figyelmezteti, hogy már nem a hátát keni, és kár az olajért. A férfi megpróbál szellemesen válaszolni: nem is tett olajat a kezére. Az olajozás ideje elég ahhoz, hogy mindkettőjükben kivirágozzék a mindent el-

söprő vonzalom, amely szinte elengedhetetlen egy ilyen kéthetes örökkévalóságig tartó szerelemhez. A felek ettől kezdve egymáshoz kötik életüket és a gumimatracukat és az ebédlőben asztaltársakat cserélnek, hogy az étkezések idejére se kelljen elszakadniuk egymástól.

Az első estéket a táncos szórakozóhelyeken töltik, folyik a pezsgő, a konyak. A férfi naponta küld táviratot a feleségének és a kollégáinak, melyben gyorssegélyeket kér, mert drága az élet.

Ám az idő sasszárnyakon repül és az üdülőhelyi szerelem az első hét végén már ott tart, ahol az otthoni az ötödik év után. A felek kiismerték egymást, már az is előfordul, hogy egymás vezetéknevét is tudják. Szótlanul ülnek egymás mellett a strandon, a férfi már nem keneget. Este már csak egy üveg Kinizsi sörre telik és a partra sem kívánkoznak a szúnyogok miatt. Az üdülő közben új beutaltak érkeznek: gyönyörű nők és csinos férfiak, mire mindketten rájönnek, hogy rosszul választottak, de már késő: ők már öreg üdülők és egy fiatal üdülő nem bolond egy olyat választani, akinek egy hete már eltelt. Ha mégis ezt tenné, azzal elárulná, hogy csak futó kalandot keres és nincs benne kitartás egy kéthetes örök szerelemre.

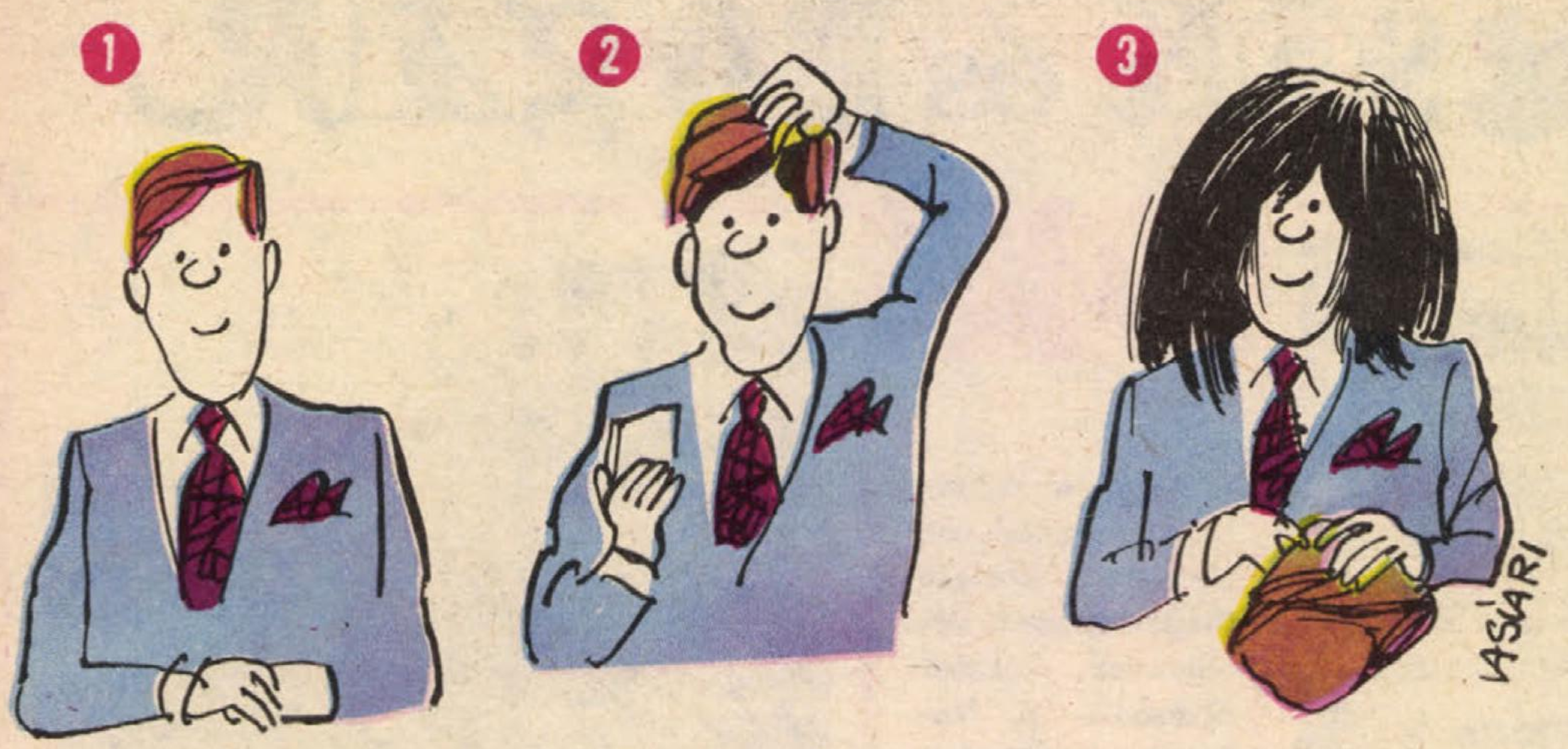
Az öreg üdülőhelyi szerelmesek szívében lassan kialszik a tűz, gondolataik már otthon járnak és alig várják már a búcsút:

— Aztán írjál!... — mondják az állomáson és átadnak egymásnak két hamis címet, ami persze sohasem derül ki, mert alig hagyja el a vonat az üdülőtelepet, a bűnjelet mindketten megsemmisítik. A zakatoló kerekek hangjánál elmélázva állapítják meg, hogy ez sem volt jobb, mint az otthoni, és amikor hazaérkeznek, már egyikük sem hazudik, amikor megvallja házastársának:

— Alig vártam, hogy hazajöjjek hozzád, szívem...

Ősz Ferenc

MEGLEPŐ PARÓKA

HALVACSORA

– A mama kérdezteti: kinyissa a konzervet, vagy még várjon?

EGY SAJNÁLATRAMÉLTÓ EMBER

Megszoktam ugyan a Józsefváros füstjét, zsúfoltságát, zaját, mégis örömmel fogadtam a minap — egy sok éve szem elől tévesztett ismerősöm — Nóniusz Noé rózsadombi meghívását. Csodálatos helyen laktak. Az ablak előtt illatozó rózsák virultak, a fák gyümölcsöktől roskadoztak, na és a panoráma, meg a csend, a csend!

— Irigylésre méltó ember maga, uram, mit nem adnék érte, ha itt lakhatnék. Ez a panoráma, ez a csend!

— Csend? — meredt rám Noé fájdalmas arccal, miközben betessékelt. — Csend és panoráma? És itt szeretne lakni?

Zokogásnak beillő módon felkacagott:

— Panoráma! A fától nem látni az erdőt! Egyik hegy eltakarja a másikat! És csendről beszél? Hát nem hallja?!

Meghökkenten hallgatóztam, de fülem se nyikkant, ő viszont felüvöltött.

— Rémes, megint! És most újra! Mintha késsel hasogatnák az agyamat!

Ezek után teljes erővel bevetettem a füleimet — mindhiába. Tanácstalanul, s egyben ábrándosan felsóhajtottam.

— Hiszen csak a csöpp rigócska fütyörészett. Istenem, rigófütty és...

— Ez magának rigófütty? De hiszen ez nem is rigó, hanem valóságos szirénagyár!

Elhűlve pillantottam rá: komolyan beszél? De a rángatódzó szemöldöke, reszkető alsóajka meggyőzött: kár túlfeszíteni a húrt. Ám, hogy annyira azért ne sajnáltassa magát, csak annyit mondtam:

— Uram! Lakna ott, ahol én! Fölöttem tánciskola, alattam egy beategyüttes próbaterme, ablakom előtt a buszmegálló, s akkor még ott van a hét kiskorú gyermekem.

Mint akit találat ért, rogyott le egy vagyont érő barokk székre, majd még komorabban, még elkínzottabban nyögte:

— Mennyi? Hét? Hééét, borzasztó! Én a feleségemtől is elváltam, hogy senki se zavarjon, pedig belerokkant az igyekezetbe, annyira a kedvemben akart járni.

Hogy legyen valami fogalma hetykén viselt nehézségeimről, könnyedén folytattam.

— De ez még semmi. Ráadásul vonaton járok a munkahelyemre, Ceglédre meg vissza.

— Iszonyú! De nem kevésbé iszonyú, amikor a kocsimat a villanyrendőr minduntalan megállítja. Pedig én mennék, mennék, talán a világból is kimennék...

— A kocsit említette? Egy év alatt két autós kollégája is elgázolt. Mindegy, túléltem. Csak már a födémcserén lennénk túl. A csere miatt kiköltöztetnek bennünket a Sivatag utcába.

— Ahol a Kovácsológyár van?

— Nyert!

— De hiszen ott meg lehet siketülni!

— Ugyan, apró zajeffektusok. Rá se rántok, pedig van ott futballpálya is, meg Pest leghangosabb kocsmája. Ha az ottani részegek formában vannak, kurjongatásaikat a tihanyi visszhang is érzékeli.

De Noé már nem figyelt rám. Valahova erősen figyelt, majd vállait ide-oda rángatva köpködte a szavakat:

— Most meg ezek kezdték rá, mintha hangyákat lőnének a bőröm alá.

— Mi? Maga nem hallja a tücsköket? Zir, zir, egyre csak zir, zir. Most se hallja? Bele lehet dilizni!

— Az én szomszédom, magával ellentétben, nagy állatbarát. Van egy szelindeke, amelyik csak éjjel ugat, és érdekes, már úgy megszoktam, hogy...

Rikácsolva fojtotta belém a szót.

— Jaj, ne mondja tovább, úgyis olyan zaklatott vagyok. És a gyomrommal is... Jól éreztem, hogy a Mátyás pincében avval a roston sült kecsegével valami nem stimmel.

— Én paradicsomlevest ettem a büfében, meg grízes tésztát. Ha hiszi, ha nem, szeretem.

— Grízes tésztát? — jajdult fel. — Hát tönkre akar tenni? És paradicsomlevest. Rizzsel, mi?

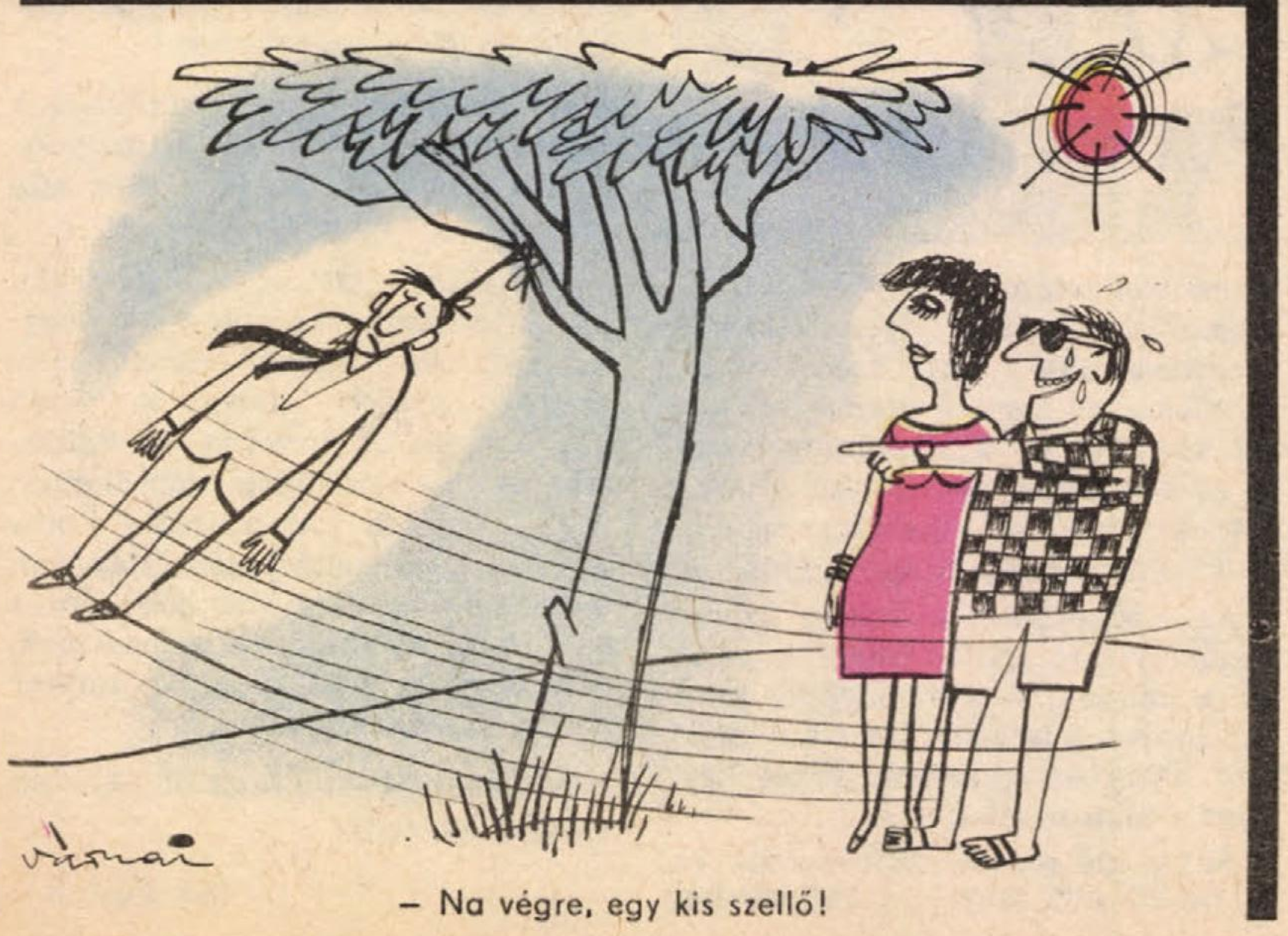
— Gerslivel — helyesbítettem —, de azért finom volt.

Ez az utolsó szó teljesen leterítette. Lökdösni kezdett az ajtó felé, s közben gyűlölködve üvöltötte:

— Gerslivel? És finom volt? Pusztuljon előlem! Hát nem rám hozza az idegbajt ezzel a pazar közérzetével!

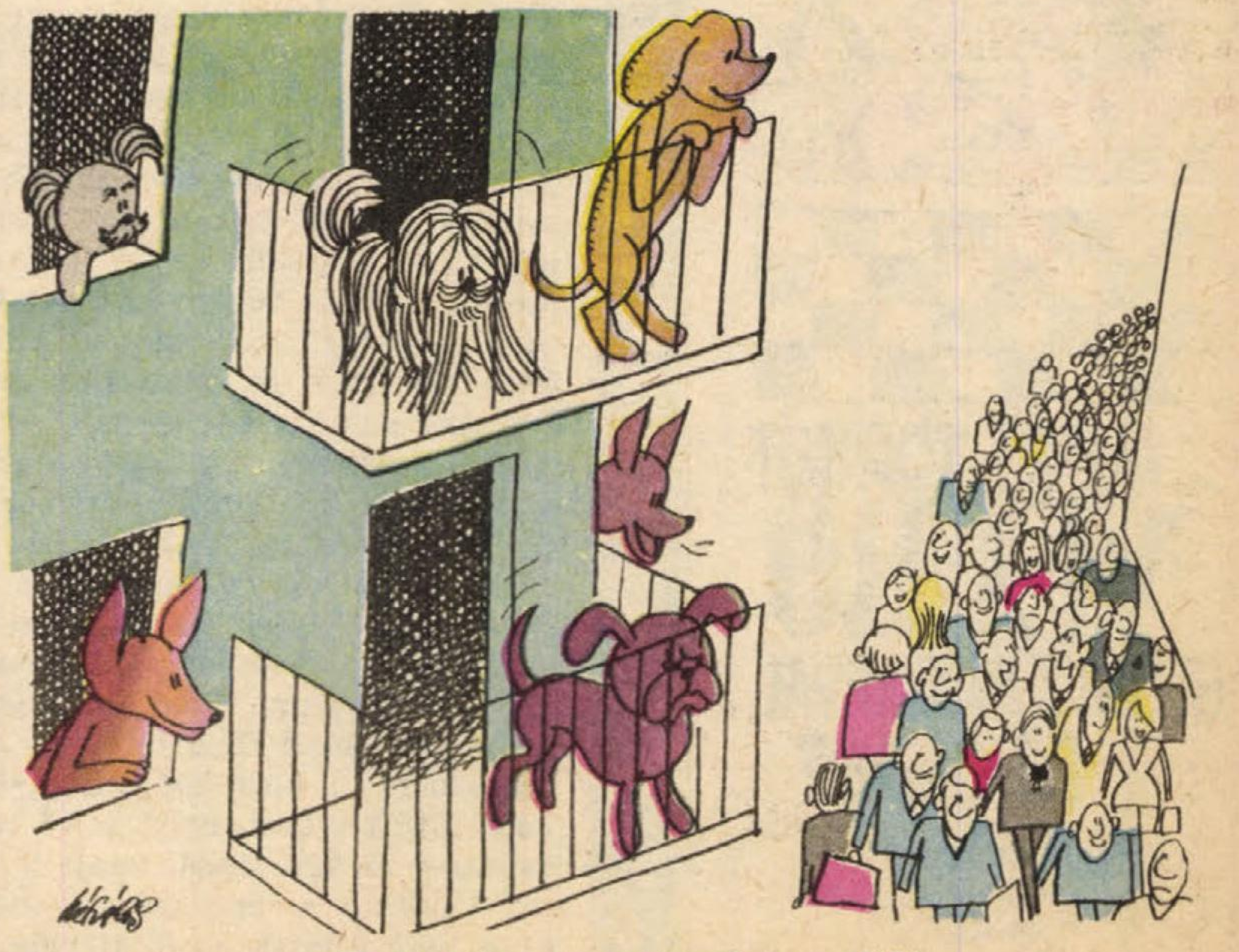
Nagy S. József

FEKETE HUMOR

– Na végre, egy kis szellő!

PESTI KUTYÁK

– Fantasztikus, mennyi ember van?!?!

ÜZEMI KONYHA

– Nem lehet nagyon meleg ez a leves! . . .

RÉBUSZ

233. rejtvényünk megfejtése:

Talpalavalo

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kékes Károlyné, Bp. XIX., Géza u. 5.
Steiner András, Törtel, Kossuth u. 2.
Korcsmarek Istvánné, Mórahalom, Dankó u. 18.

235. REJTVÉNYÜNK

S555-T

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 3-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-26 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Akkora egyest kaptam, hogy úgy gondolom: itt a helye a múzeumban . . .

– Fiacskám, ez a marhapörkölt legalább egy órát sietett.

– Hagyják csak meg a városi embernek. Úgyis olyan kevés a testmozgási lehetősége!

– Ne hamuzz a szőnyegre, Jenő!

FORRÓNADRÁG

– De mennyire forró! Bőrből van.

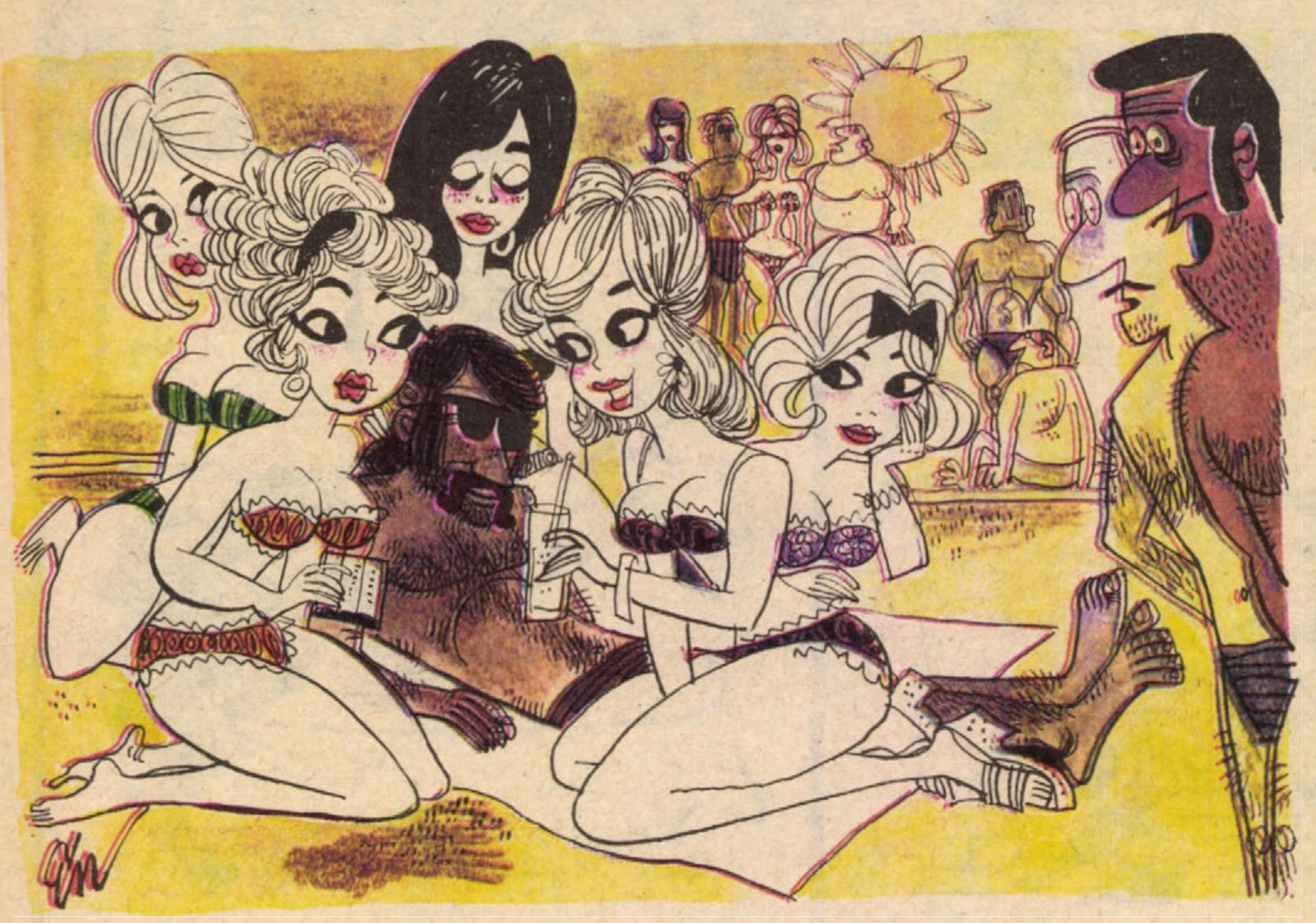
VAN FEJLŐDÉS!

Egy francia szenátor a párizsi autóbuszközlekedésről nyilatkozott, azután, hogy egy bizottság megvizsgálta a francia főváros közlekedésének helyzetét. Kiderült, hogy az autóbuszok átlagsebessége elérte az 1900 évi lóvontatású omnibuszok sebességét. Nagyjából ugyanez vonatkozik a személygépkocsikra is. Akinek persze sürgős dolga van, az mehet gyalog is.

MODERN CSÁBÍTÓ

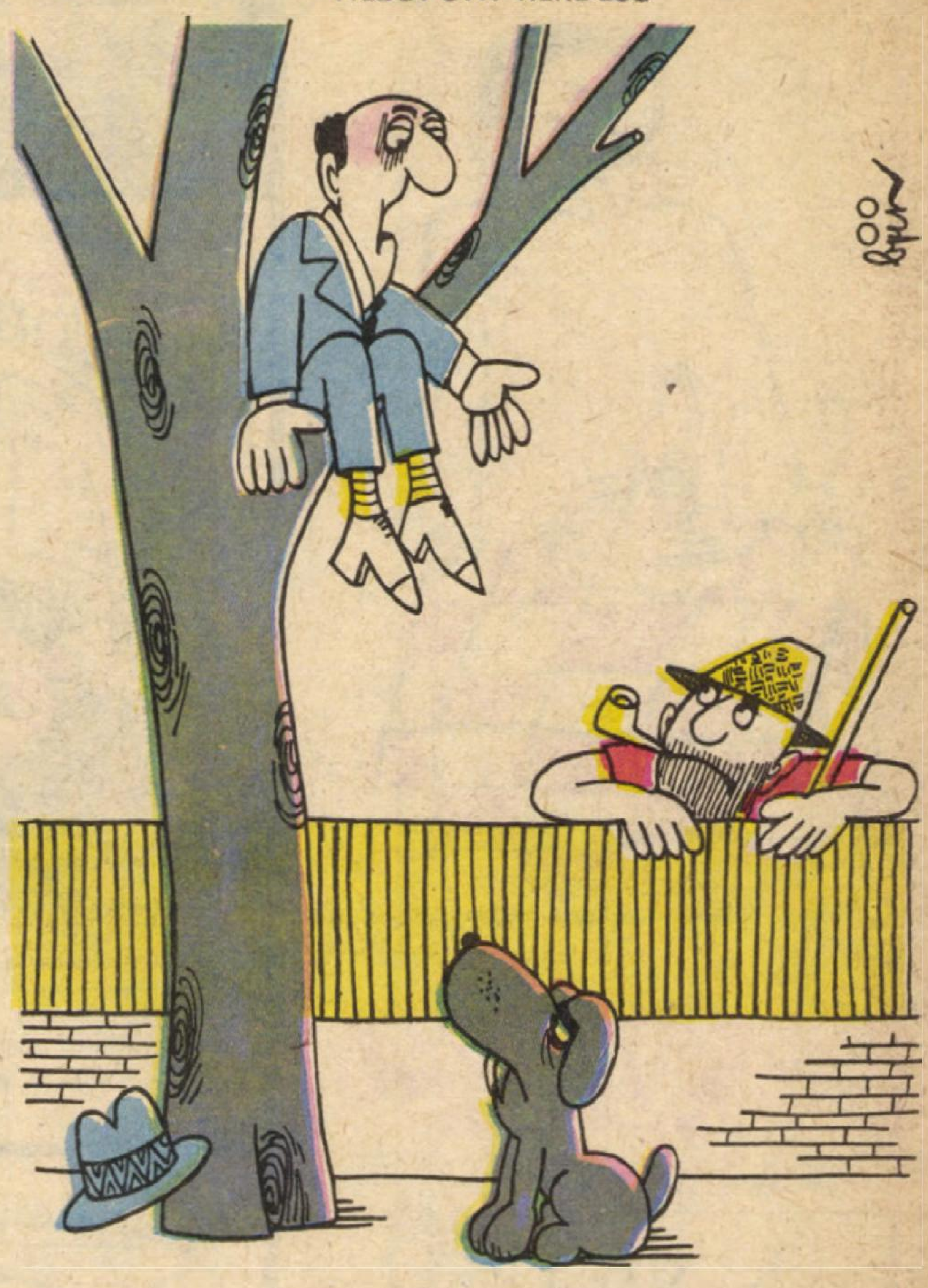

A CSÁBÍTÁS TRÜKKJE

– Egész évben spórol, hogy két hétre lejöhessen a Balaton mellé külföldinek!...

NÉZŐPONT KÉRDÉSE

– Ez egy gyáva kutya! Nem mer utánam jönni a fára...

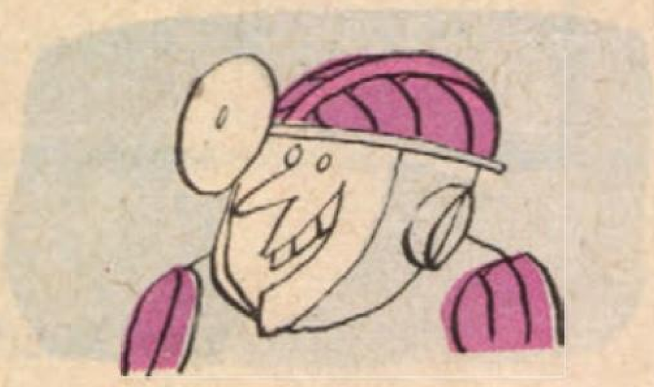
tribün

Norm Higgins, hosszútávfutó: „Amelyik héten csak 150 kilométert futok edzésben, azt csak afféle pihenő időszaknak tekintem. Egy normális héten 250 kilométert teszek meg, egy igazán jó héten pedig 350-et” És mi lehet ezek után a maximális boldogság? Világos: heti 450 kilométer.

Az amerikai kosárlabdasportban divat, hogy a mez hátán nemcsak a játékos számát, hanem a nevét is feltüntetik. Billy Grabarkiewicz, az UCLA bedobója: „Ideje lesz rövidebb nevet választanom. Ha nem tárom szét a karomat, a G és a Z már nem is látszik.”

Gordie Howe, a kanadai jégkorong Nagy Öreg Embere 25 kegyetlen esztendőt töltött az élvonalban s ezalatt minden rekordot megdöntött, legendává vált. Most, hogy végleg letette az ütőt, mindenütt ünneplik. Fogadták a Fehér Házban, kitüntették Hollywoodban, díszdoktorrá avatták Detroitban. „Látod, papa — mondta meghatottan Gordie fiacskája, a 17 éves Mark —, előbb kellett volna abbahagynod!”

Az olimpiai láng nemsokára elindul Görögországból München felé. A nyugatnémet lapok máris közölnek néhány ötletet „jópofa” emberek számára, hogy az országút széléről legyen mivel szórakoztatniok a fáklyásstaféta tagjait. Íme: „Ne lihegj pajtás,

mert még elfújod!”, „Menynyit fogyaszt száz kilométerre?”, „Nem akarom idegesíteni uram, de a következő sarkon gázcsőrepedés van”, „Kicsit nyúzottnak tűnsz, apafej, ezért nem szabad két végén égetni a fáklyát” ... Hehehe ...

(p. p.)

DIVATTERVEZŐ

– Itt a nyár, és mi még semmilyen divatőrületet nem találtunk ki...

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI — ANDERSEN

